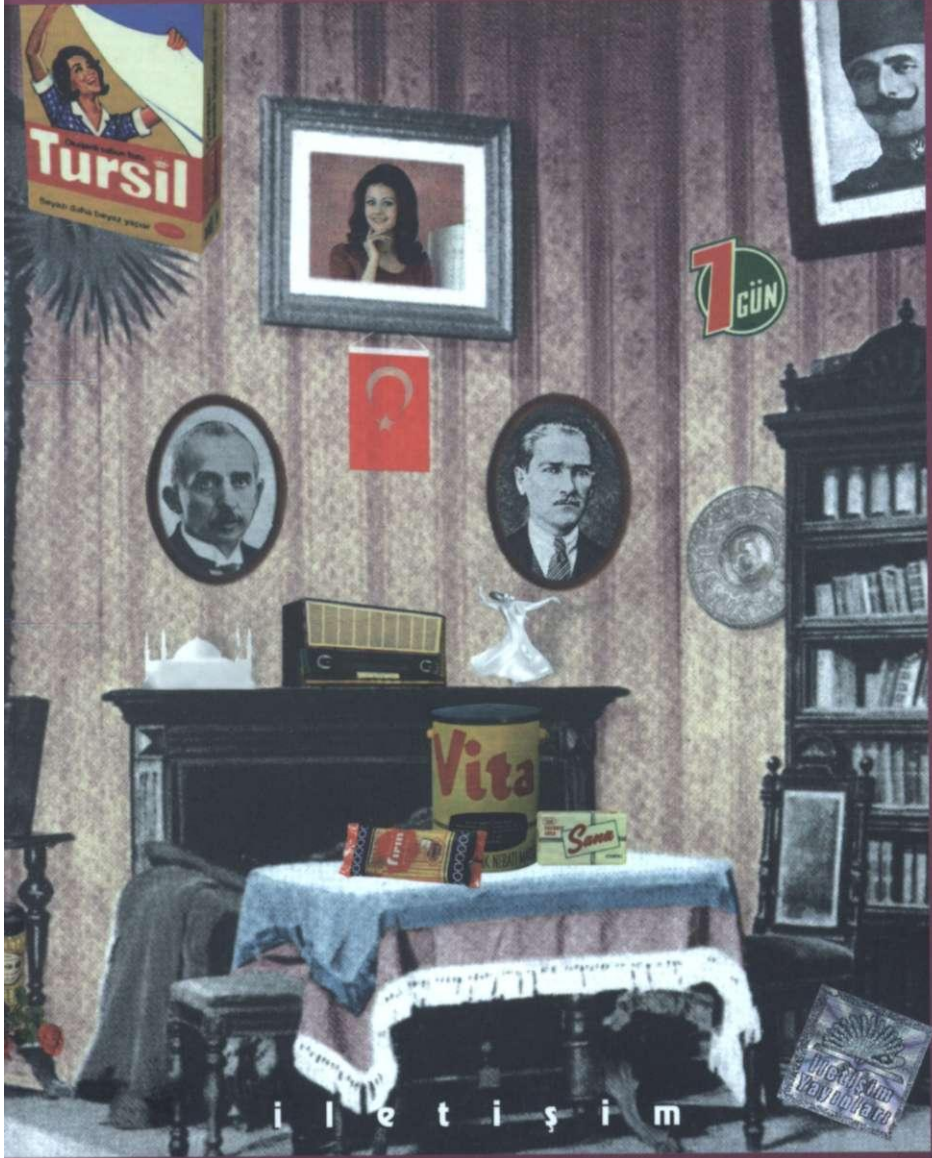

CEVDET BEY VE OĞULLARI

ORHAN

PAMUK

i l e t i ŝ i m

ORHAN PAMUK

Cevdet Bey ve Oğulları

1979 Milliyet Yayınları Roman Armağanı

1983 Orhan Kemal Roman Armağanı

İÇİNDEKİLER

<i>BİRİNCİ BÖLÜM: İLKSÖZ</i>	9
<i>J Sabah</i>	11
2 Müslüman ve <i>Tüccar</i>	17
1 3 <i>Jöntürk</i>	24
4 <i>Eczane</i>	29
5 <i>Eski Mahalle</i>	33
6 <i>Öğle Yemeği</i>	40
7 <i>Bir Paşa Konağında</i>	48
8 <i>Zamana, Aileye, Hayata İlişkin</i>	56
9 <i>Nişantaşı'nda Bir Kagir Ev</i>	64
10 <i>Hastanın İsteği</i>	69
11 <i>Afeilhlr ve Aptallar</i>	77
12 <i>Gece \e Hayat</i>	85
<i>İKİNCİ BÖLÜM</i>	89
1 <i>Bir Genç Fatih İstanbul'da</i>	91
2 <i>Bayram Yemeği</i>	100
3 <i>Öğleden Sonra</i>	105
4 <i>Eski Arkadaşlar</i>	114
5 <i>Bir E\ Daha</i>	121
6 <i>Hayatta Ne Yapmalı</i>	126
7 <i>Yola Çıkmadan Önce</i>	134
8 <i>Beyoğlu'nda Kadınlar</i>	140
9 <i>Bir Günün Sonu</i>	146
10 <i>Doğudan Mektup</i>	151

11	<i>Beşiktaş'ta Tatil</i>	155
12	<i>Amca ve Asker Yeğen</i>	162
13	Söz Kesme.....	169
14	<i>Temiz Hava Yürüyüşü</i>	176
15	<i>Şair Mühendis Nişanda</i>	183
16	<i>Hırslı ve Nişanlı</i>	192
17	<i>Yarım Asırlık Ticaret Hayatım</i>	197
18	<i>Cenaze</i>	205
19	<i>Sıcak ve Bebek</i>	213
20	<i>Biz Niye Böyleyiz?</i>	221
21	Beşiktaş'ta Meyhane.....	228
22	<i>Hatıra Defteri I</i>	237
23	<i>Bir Bayram Daha</i>	243
24	<i>Fırtına</i>	249
25	<i>Rastignac'm Odası</i>	260
26	<i>tık Günün Sabahı</i>	265
27	<i>Şair Beyoğlu'nda</i>	272
28	<i>Vakit Geçirmek için</i>	277
29	<i>Hatıra Defteri II</i>	284
30	iki Müziksever.....	288
31	<i>Uyanış?</i>	295
32	B ir <i>Tüccarın</i> Dertleri.....	304
33	Yüreğin Sesi.....	316
34	Ziyafet.....	321
35	<i>Hep Aynı Sıkıcı Tartışmalar</i>	327
36	<i>Adaya Gidiş</i>	333
37	<i>Ray Döşeniyor</i>	340
38	<i>Son Akşam</i>	347
39	<i>Sonbahar</i>	354
40	<i>Ankara</i>	361
41	<i>Bir Cumhuriyet Kızı</i>	368
42	Milletvekilinin Evinde.....	374
43	Devlet.....	382
44	Milletvekilinin <i>Umutları</i>	395
45	<i>İnkılâpçı Yazarla</i>	403
46	Türkçüler <i>Arasında</i>	413
47	Sıkıntı.....	420

48	Milletvekili Mutsuz.....	426
49	Aile, Ahlâk, vb.....	434
50	Gene İstanbul'da.....	442
51	Yolculuk.....	448
52	Hâlâ Ararken.....	452
53	Gençlerle.....	463
54	Zaman ve Gerçek İnsan.....	469
55	Sünnet.....	474
56	Sorgu.....	482
57	Denizaneleri.....	491
58	Bir Pazar.....	302
59	Yıkılış?.....	509
60	Hatıra Defteri III.....	518
61	Curcuna.....	527
62	Her Şey İyi.....	532
ÜÇÜNCÜ BÖLÜM: SONSÖZ.....		539
1	Bir Gün Başlıyor.....	541
2	Nişantaşı'nda Apartman.....	548
3	Abla.....	553
4	Bir Arkadaş.....	560
5	Telefon.....	569
6	Yemek.....	575
7	Birlikte.....	582
8	Eski Defterler.....	589
9	Hayat-Sanat.....	597
10	Zamanın Akışına Övgü.....	604

1

SABAH

"Geceliğin kolu da, sırtım da... Bütün sınıf da... Çarşafklar da... Of, of, of, bütün yatak da sırlıklam! Evet, her şey sırlıklam ve ben uyandım!" diye mırıldandı Cevdet Bey. Her şey az önce gördüğü rüyadaki gibi sırlıklamdı. Yatağında homurdanarak döndü, rüyayı hatırladı ve korktu. Rüyada, Kula'daki sübyan mektebinde hocanın karşısında oturuyordu. Başını ıslak yastıktan kaldırıp doğruldu. "Evet, hocanın karşısında oturuyorduk. Bütün okul diz boyu suya gömülmüştü," diye söylendi. "Niye gömülmüştü?" Çünkü okulun tavanı akıyordu. Tavandan akan tuzlu sular benim alnımdan ve göğsümden dökülüyor, bütün odaya yayılıyordu. Hoca da değneği ile bütün sınıfa beni gösteriyor, "Hep bu Cevdet'in yüzünden," diyordu. Hocanın değneğiyle kendisini nasıl gösterdiğini, bütün arkadaşlarının dönüp suçlayarak ve küçümseyerek kendisine nasıl baktıklarını, kendisinden iki yaş büyük ağbisinin de herkesten çok kendisini küçümsemediğini gözünün önünde canlandırınca ürperdi. Ama gözünü kırpmadan bütün sınıfı bir solukta falakadan geçiren, bir tokatla bir oğlanı bayıltan hoca, bir türlü gelip tavandan akan sular için kendisini cezalandırmıyordu. Cevdet Bey, "Herkesten başkaydım, yalnızdım, beni küçümsüyorlardı," diye düşündü. "Ama hiçbirisi gelip bana dokunmaya cesaret edemiyor, sular da bütün okulu döktürüyordu!" Korkunç rüya bir anda neşeli ve hoş bir anı oluverdi: "Ben başkaydım, yalnızdım, ama beni cezalandıramıyorlardı." Bir kere okulun damına çıkıp, kiremitleri

kırdığını hatırlayarak ayağa kalktı. "Kiremitleri kırmıştım. Kaç yaşındaydım? Yedi yaşındaydım. Şimdi otuzyediyim, nişanlandım, yakında evleneceğim." Nişanlısını hatırlayınca heyecanlandı. "Evet, yakında evleneceğim, sonra... Aman hâlâ oyalanıyorum! Geç kaldım!" Vakti anlamak için önce pencereye koştu, perdelerin arasından dışarıya baktı. Dışarıda tuhaf bir ışık ve sis vardı. Güneşin doğduğunu anladı. Sonra bu eski alışkanlığına kızarak dönüp, saatine baktı: Alaturka yarım. "Aman, aman geç kalmayayım!" diye söylenerek helaya koştu.

Yıkanıp temizlenince neşesi daha da arttı. Tıraş olurken gene rüyayı düşündü. Sonra Şükrü Paşa'nın konağına gideceğini hatırlayıp, o yeni ve temiz pantolonla ceket, yakası kolalı kartonlaşmış gömleği ve zarifbulduğu kravatı taktı. Başına nişan töreninden önce kalıplattığı fesini oturttu. Küçük masa aynasında kendini seyretti ve istediği gibi olduğuna karar verdi, ama gene de içinde bir hüznün uyandı. Bütün bu sık kıyafette, nişanlısının konağına gideceği için telâşlanmasında gülünç birşeyler olmalıydı. Bu küçük ve zararsız hüznle perdeleri açtı. Sis Şehzadebaşı Camii'nin minarelerini örtmüş, ama kubbeyi gizlemedi. Yan bahçedeki çardak her zamankinden daha yeşildi. "Sıcak bir gün olacak!" diye düşündü. Çardağın altında bir kedi ağır ağır yalanıyordu. Cevdet Bey bir şey hatırlayarak pencereden uzandı ve gördü: Kupa arabası da gelmiş, evin önünde durmuştu. Atlar kuyruklarını sallıyorlar, Cevdet Bey'i bekleyen arabacı kapının önünde sigara içiyordu. Cevdet Bey hatırladığı sigara paketini ve çakmağını, cüzdanını ve bir kere daha baktığı saatini ceplerine yerleştirerek odadan çıktı.

Merdivenleri her zamanki alışkanlığıyla gürültüyle indi. Gene her zamanki gibi, gürültüyü duyan Zeliha Hanım merdivenlerin eşliğinde onu gülümseyerek karşıladı ve kahvaltısının hazır olduğunu söyledi.

Cevdet Bey somurtmaya çalışarak: "Vaktim yok Zeliha Hanımcığım," dedi. "Hemen çıkıyorum!"

Yaşlı kadın üzüntüyle: "Bir şey yemeden hiç olur mu?" dedi. Cevdet Bey'in yüzündeki kararlı anlatımı görünce mutfağa koştu.

Cevdet Bey kadının arkasından sıkıntıyla baktı, ama dışarı

çıkamadı. Evlendikten sonra ondan nasıl kurtulacağını düşündü. Çok uzak bir akraba olan bu kadınla, burada, ana-oğul gibiydiler. Dokuz yıl önce, bu evi satın aldığında, Haseki'de ondan çok daha yakın akrabaları olmasına rağmen, hayatına daha az karışacağını düşünerek bu kadını yanına almıştı. Kimsesiz ve yoksul olan kadın ev işlerini görmek, yemekleri hazırlayıp etrafa çekidüzen vermenin karşılığında dört odalı küçük ahşap evin ilk katında kalıyordu. Cevdet Bey, kadının iyice yayılıp yerleştiği bu kata durduğu yerden bakarken, "Yanımdan ayrılmaya onu nasıl razı edeceğim?" diye düşündü. Onu evlendikten sonra yanına alamazdı, çünkü tasarladığı evlilik hayatında böyle bir kadının yeri yoktu. Tasarladığı evlilik hayatı, ev işlerini gören insanlarla ilişkisinin, efendi-hizmetçi ilişkisi olması gerektiğini hissettiriyor, buradaki ana-oğul ilişkisinin bu hayata uymayacağını seziyordu. Galiba, Zeliha Hanım da bunu bildiği, Cevdet Bey'in yakında evlenip Halic'in öte yakasına taşınacağını, bu evin satılacağını öğrendiği için, son zamanlarda daha titiz ve daha gayretkeş olmuştu. Mutfaktan elinde bir tabakla çıkıp koşarak geldi.

"Bir kahve yapsaydım sana, oğlum. Şimdi hemen..."

"Hiç vaktim yok, hiç vaktim yok!" dedi Cevdet Bey. Tabaktaki, şu başlayan gün kadar neşeli, vişneli ekmeği gülümseyerek aldı. Kadına teşekkür ederek bir kere daha gülümsedi. Kapıdan çıkarken, kadına sevgiyle değil, onu bırakmak zorunda kaldığı için acıyarak gülümsediğini anladı ve rahatsız oldu. Bir şey söylemiş olmak için döndü: "Akşamüzeri belki geç kahrım," dedi, ama vicdanındaki yükü hafifletemedi.

Arabaya doğru yürürken rüyasını hatırladı: "Ben başkayım, böyleyim, ama kimse beni cezalandırmıyor!" Biraz rahatladı. Ama arabacıyı görünce bir an keyfi kaçır gibi oldu. Çünkü arabacı, müşterilerinin özel hayatını iyi bilen bütün arabacılar gibi, "Ah seni gidi seni, senin bütün gün nerelere gittiğini, neler yaptığını, içinden neler geçirdiğini biliyorum!" diyen bakışlarla kendisini süzüyordu. Cevdet Bey ona da neşeyle gülümsedi, hatırlamıyordu. Sirkeci'ye dükkâna gideceğini söyleyip arabaya oturdu ve reçelli ekmeğini ısırdı.

Araba sallanarak Vefa'nın ahşap evleri arasından hareket etti. Cevdet Bey, bu mahallede olduğundan daha da gösterişli gözükten

bu kupa arabasını, nişan ve düğün törenleri sırasında gerekeceğine inandığı için üç aylığına kiralamıştı. İki ay önce, Şükrü Paşa'nın kızını kendisine vermeye razı olduğunu öğrenir öğrenmez, böyle gösterişli arahalann kiralandığı Feriköy'deki ahıra gitmiş, pazarlık etmiş, üç aylığına arabacıyla anlaşmıştı. Alacağı paşa kızının evine sıradan bir kira arabasıyla gitmek istemiyordu, ama sürücüsü ve ahır masraflarıyla iyice pahalıya oturan bir arabayı da satın almak ticari hesaplarına uymuyordu. Çok sevdiği vişne reçelli ekmeği ısıırken, "Ama bu arabayı da üç aydan fazla tutmam aptallık olur!" diye düşündü. "Çünkü kirası çok! Bu kirayı vereceğime saün alırım daha iyi... Ama satın alırsam dükkân için gereken bazı harcamaları yapamam. Ne yapmalı? Bu evlilik bana çok pahalıya oturuyor, ama şarttı..." Evliliği, yıllardır hayâlini kurduğu yeni hayatını, satın alacağı evi, kuracağı aileyi, iki kere yüzünü gördüğü nişanlısını hatırlayınca neşelendi. Bazılarının böyle gösterişli, kibar arabası tutanları küçümsediğini aklından geçirdi, ama neşeli olduğu için buna aldırmış etmedi. Reçelli ekmekten bir ısırık daha aldı. "Böyle şeylere aldırış edecek olsaydım tüccar olamazdım!" diye rlışündü. "Böyle şeylerden korktukları, çekindikleri için zaten hiçbir Müslüman tüccarlığa cesaret edemiyor... Ben aldırmam! Peki hanım bir araba isterse ne olur?" Nişanlısını ve gelecekteki hayatını düşününce gene keyiflendi. İki kere gördüğü o kıزدan, Nigân'dan "hanım" diye söz etmek hoşuna gitti. Yokuş aşağı inen arabayla birlikte hafif hafıfsallanıyordu. "Eğer dükkân ve şirketin hesaplan buna izin verirse bir araba da satın alıveririm, canım!" diye mırıldandı ve ekmeğin son lokmasını da ağzına tıktırdı. Sonra, yiyeceği bitince boşalan eline hüzünle bakan bir çocuk gibi, parmaklarına baktı: "Bu evlilik de elde avuçta ne varsa götürecektir galiba," diye düşünerek kederlendi.

Araba Babıâli yokuşundan aşağı inmiş, ara sokaklara sapmıştı. Sis açılmış, o tuhaf ışığın yerine her zamanki parlak ışık ycrleşmişti. Cevdet Bey yaz güneşinin şimdiden ısıttığı arabada pişiyordu. "Çok sıcak bir gün olacak! Bugün ne yapacağım? Dükkânda işleri çabuk bitirmem lâzım! Belki ağbimi gider görürüm!" Beyoğlu'nda bir pansiyonda hasta yatan ağbisini hatırlayınca canı sıkıldı. "Sonra Fuat Bey ile yemek yiyecektik. Selanik'ten gelmiş... Öğleden sonra Nişantaşı'na, Şükrü Paşa'nın

konağına gideceğim!" Nişanlısını üçüncü defa görebilme umuduyla heyecanlandı. "Sonra, tellalın bulduğu o eve bir daha bakarım." Nişantaşı ya da Şişli'de evlendikten sonra oturacağı bir ev satın almaya karar vermişti. "Sonra dükkâna dönerim. Yazık, bugün dükkânda fazla bulunamayacağım... Bugün ne? Pazartesi!" Parmaklarıyla hesapladı. Üç gün önce Abdülhamit'e cuma selâmlığında bomba atmışlardı. Ondan iki cuma önce de nişanlanmıştı. "Onyediyi gün önce nişanlandım!" diye düşündü. Araba dükkânın önünde durdu.

Dükkânı görünce arabanın sallanması ve uyku mahmurluğuyla aklında bütün aleviyle parlamayan hesaplar, birden yanmaya başladı: "Boya siparişleri için mektup yazılmadı. Bozuk çıkan o lambaları kime satabilirim? Eskinazi borcunu bugün de vermezse ona diyeceğim ki..." Dükkânın eşliğinden adımını atıyordu: "Bismillahirrahmanirrahim! Eskinazi'den ikiyüz lira fazla ister, uygun görürse borcunu bir ay ertelerim..." Çıraklardan birine başıyla sert bir selâm verdi. Çalışkan ve tok gözlü olduğu için sevdiği ötekine gülümsedi. Sonra sert selâm verdiği dalgacıya dönerek:

"Oğlum, benim kahvemi söyle!" dedi. "Bir de poğaça al bakayım bununla!"

Her sabah yaptığı gibi hızlı ve sinirli adımlarla arkadaki masaya gidip oturdu. Sağına soluna suçlayacak bir şey arıyormuş gibi baktı. Sonra, her sabah olduğu gibi gene *Moniteur D'Orient* gazetesinin masasının üzerine konduğunu görerek rahatladı. Her sabahki alışkanlığıyla önce tarihe baktı: 24 Juillet 1905 - 11 Temmuz 1321, pazartesi. Sonra başlıklara göz gezdirdi. Bomba olayı ile ilgili son gelişmeleri öğrendi. Rus-Japon savaşı hakkında yazılanları okudu, ama bunlara ilgi duymadı. Hemen sayfayı çevirip borsa haberlerine bakmaya başladı. Burada kendisini heyecanlandıran bir iki habere rastladı. Sonra birkaç ilgi çekici ilânı okudu: Demir tüccarı Dimitri deposunu satıyordu; güç durumunda olmalıydı. Kendisi gibi elektrik ve nalburiye ile uğraşan Panayot da yeni mallarını tanıtıyordu. Cevdet Bey de bir ilân vermeye karar verdi, sonra caydı. Odeon'da yeni bir gösteriye başlayan bir tiyatro topluluğunun ilânını okuyunca, ağbisini hatırlayarak irkildi. Ağır hasta olan ağbisinin sevgilisi bir Ermeni

tiyatro artistiydi. Cevdet Bey ağbisini unutmak için gelen poğaçayı yedi, kahvesini içti ve bir makaleyi ağır ağır okumaya başladı. Bu gazeteyi her okuyuşunda yaptığı gibi, bilmediği Fransızca kelimeler için hayıflandı. Sonra her Fransızca okuyuşunda yaptığı gibi, bu dili öğrenmek için nasıl çaba harcadığını, özel hocaya verdiği paraları, özel hocayla birlikte okudukları kitaptaki aileyi, yalın cümlelerle günlük hayatı anlatılan o güzel Fransız ailesi gibi bir aile ve eve duyduğu özlemi hatırladı. Bunları hatırlamak, özellikle o Fransız ailesinin günlük hayatına benzer bir hayatı kuracağını, günün ilk sigarasıyla dumanlanmış aklında canlandırmak çok hoştu. Makalenin yarısımdayken fazla vakit kaybettiğine karar verdi. Bütün öteki tüccarlar aldığı, ticaret hayatını iyi yansıttığı ve Fransızcasına yararı olduğu için okuduğu *Moniteur D'Orient*'i bir kenara bırakarak ayağa kalktı. Poğaçaya bitmiş, kahve ve sigara içilmiş, gazeteye vakit ayrılmıştı. Şimdi kendini işlere vermek için gereken gerginliği, gücü ve dengeyi duyuyordu. Ticaret hesapları aklında ne sabahın ilk dakikalarda olduğu gibi zayıf ve alevsiz, ne de az önce olduğu gibi cayır cayır yanıyordu. Hesaplar ve dertler, bir tüccarın aklında nasıl yanmalıysa öyle; sakın, ama güçlü ve denetim altına alınmış bir yangın gibi yanıyordu. Cevdet Bey, "Evet, şimdi ilk iş Sadık ile şu hesaplara bir daha bakmak olmalı!" diye düşündü.

Sadık şirketin genç muhasebecisiydi. Gençti, Cevdet Bey'den on yaş küçüktü, ama şimdiden onun kadar gösteriyordu. Cevdet Bey dükkânın asma katına çıkarak, onunla bir süre konuştu. Perşembe gününe kadar gelecek paralarla, ödenecek borçlar arasındaki küçük farkı öğrendi ve Eskinazi'den gidip borcunu istemeye karar verdi.

Sonra, aşığıya, tezgâhtarların arasına indi. Burada baştezgâhtar sayılabilecek orta yaşlı bir Arnavut'la bir süre konuştu. Ona üzeri boya kutularıyla, lambalarla, öteberiyle dolu olan bir masayı göstererek, müşterinin her zaman düzenli ve boş bir tezgâh görmekten hoşlanacağını söyledi. Ama Arnavut tezgâhtar, kendisini anlamıyor, bu düzenin çok daha etkili olduğunu kanıtlamaya çalışıyordu. Bunun üzerine, Cevdet Bey tezgâhın arkasına geçti, herkesi azarlayan bakışlarla orayı burayı düzeltti, örnek olsun diye de, bir müşteriye baktı. Bu alçakgönüllü ha-

reketinin çalışanlarda saygı ve utanç uyandırdığını görünce kendi masasına döndü.

Bütün dükkânı gören masasına oturunca boya siparişleri için gereken bir mektubu yazmaya karar verdi. Mektubu aceleyle ve alışkanlıkla yarisına kadar yazdı, sonra, artık bu işleri tutacağı bir ktibe bırakmasının doğru olacağını düşündü. Ama yeni bir "ktip de yeni bir masraf kapısı demekti. "stelik tam da evliliğe bu kadar para dökerken!" diye düşündü. Bu sırada, dükkândan ikiyüz adım ötede olan deponun bekçisi geldi ve yeni gelen büyük lamba sandıklarını, hamalların bir türlü içeri sokamadıklarını, birşeyler kırıp dkmelerinden korktuğunu söyledi. Cevdet Bey sıkılarak ayağa kalktı. Aşağı yukarı yürüdü ve sandıkların teker teker açılıp boşaltılmasını öğütledi. Lambalar trenle Anadolu'ya yollanacağına göre, bu çok saçma bir şeydi, ama başka yolu da yoktu. Cevdet Bey depo bekçisini savdıktan sonra mektubu bitirdi ve vakit ve para sıkıntısıyla dertlendi. Bozuk çıkan lambaları kime satacağını düşündü. Bu konuyu zekasına ve dostluğuna gvenebileği tüccar arkadaşı Fuat'a sorabileceğini düşündü. Sonra telâşla saatine baktı, ikibuuğa yaklaştığını gördü. Eskinazi'ye gitmek için dükkândan ıktı.

2

MÜSLÜMAN VE TÜCCAR"

Dkkndan çıkar çıkamaz, günün ilk dertlerini atlattığını, bunu yapmak için fazla bir g harcamadığını ve her şeyin her zamanki gibi yolunda olduğunu hissederek sevindi. Bir ağacın altında, başka bir arabacıyla gevezelik eden arabacıya görünmeden, Sultanhamam'a doğru yürüdü. Eskinazi'nin dükkânı altıyüz adım ötedeydi. Ona söyleyeceği sözü, borcunu erteleme karşılığında isteyeceği fazlayı, bunu ona nasıl anlatacağını tasarlamaya başladı. Bir yandan bunu tasarlıyor, bir yandan da Sirkeci'nin öteki tüccarlarını, tanıdık yüzleri selmlıyordu. Onu gören tüccarlar, aralarına giren bu Müslüman'ı şaşkınlık ve ilgiyle izlediklerini gösteren bakışlarla gülümsüyorlardı. Bakışlar Cevdet Bey'e

"Bakalım bu fesli tüccar aramıza girecek mi? Senin cesaretini ve kararlılığını beğeniyoruz!" diyordu. Cevdet Bey de onlara, "Benim hakkımda ne düşündüğünüzü, nasıl biri olduğumu çok iyi biliyorum!" diyen bakışlarla selâm veriyordu. Eskinazi'nin dükkânına üç-beş adım kala çoğunluğu Yahudi ve Rum olan bu tüccarlardan biri onu görerek dükkânının içinden seslendi:

"Ooo, Işıkcı Cevdet Bey, bugün çok şıksınız!"

Cevdet Bey de ona şakadan anlayan ve hoşlanan bir insan olduğunu göstermek için: "Ben her zaman sıkımdır!" dedi, ama hemen bu şıklığının özel bir nedeni olduğunu hatırlayıp kızardı.

Eskinazi'nin inşaat malzemesi ve ev eşyası sattığı dükkânına girer girmez, ortadaki dağınık ve laubali havadan, çırakların neşesinden, patronun dükkânda olmadığını anlayıp sinirlendi. Çıraklardan biri sis yüzünden ada vapurunun geciktiğini söyledi. Cevdet Bey, Eskinazi'nin yazları Büyüka'da geçirdiğini hatırladı. Sonra birden hüzünlendi. Bütün bu Yahudi, Rum ve Ermeni tüccarları arasında kendini çok yalnız hissediyordu.

Geldiği yoldan değil, anacaddeden geçerek dükkânına dönmeye karar verdi. Caddenin kalabalığı ve hareketin hüznünü dağıtacağına inanıyordu. Yürüyor, "Canım sıkıldı, çünkü onların arasında bir taneyim!" diye düşünüyordu. "Benim gibi hem zengin bir tüccar, hem Müslüman olan kaç kişi var? Bütün şu Sirkeci'de, Mahmutpaşa'da, bir şu Selanikliler'in sokak içindeki manifaturacı dükkânı, bir şu Fuat Bey'in yeni açtığı dükkân, bir de Ethem Pertev'in eczanesi var. Onların içinde de en zengini benim. Onların içinde yalnızım." Sıcaktan ve üzerindeki ağır elbiselerden terliyordu. Rüveyı hatırladı: "Rüyada da öyleydim. Herkes birlikte, ben tek basmaydım. Alnımdan ter akıyordu." Ceplerini aradı, sabah yanma mendil almayı unuttuğunu anladı. "Evlendikten sonra hanım bu işleri yoluna kor!" diye düşündü, ama evlilik ve tasarladığı aile hayatı da, bir an, kendini avutmadı. "Böyle herkesten başka olmak için ne yaptım?" diye düşündü. "Çok çalıştım. Başka hiçbir şey düşünmeden yalnızca dükkânımı ve işlerimi büyütmeyi amaçlayarak, çok çalıştım!" Köşedeki şurupçuyu görünce sevindi. "Sonunda da kazandım..." Bir bardak vişne şurubu isteyip içti. Biraz rahatlar gibi oldu ve bütün sıkıntısının şu korkunç yaz sıcağından kaynaklandığına karar verdi.

Sonra birisinin kendisine seslendiğini duydu.

"Vay Cevdet, nasılsın bakalım?"

Ağbisinin askeri tıptan arkadaşı Doktor Tarık'tı. Ağbisinin bütün arkadaşları gibi, önce Nusret'i hatırlatan Cevdet'i görünce neşelenmiş, sonra karşısındakinin bambaşka biri olduğunu anlayarak kaşlarını çatmıştı. Cevdet'e ağbisinin nasıl olduğunu, hastalığının geçip geçmediğini sordu. Ağbisi hakkında başka şeyler de sordu ve öğrenmek istediği şeyleri öğrendikten sonra, küçümseyerek gülümsediğini hiç saklamaya çalışmadan:

"Peki sen ne yapıyorsun? Gene ticaret ha, ticaret..." dedi ve yarım yamalak bir selâm verip Sirkeci'nin kalabalığına karıştı.

"Ticaret! Ticaret yapıyorum!" diye düşündü Cevdet Bey. Dükkânına doğru yürüyordu. "Ne yapsaydım yani? Onun gibi bir askeri doktor olamazdım ki..." Çocukluğunu ve ilkençliğini hatırladı. Babası Kula'da küçük bir memurdu. Cevdet Bey rüyasında gördüğü sübyan mektebini burada okumuştı. Sonra babası terfi edip Akhisar'a gitmişti. Burası demiryolu üstünde olduğu için zengince bir kasabaydı. Cevdet burada da rüştiye mektebinde okumuştı. Yazları Akhisar'ın çevresindeki çekirdeksiz üzüm bağlarında, incir bahçelerinde yalnız gezinirdi. Hocaları Cevdet'in de, ağbisi Nusret'in de çok zeki olduklarını söylerdi. Babası Osman Bey ise bu zekâyı annelerinden aldıklarını söylerdi. Sonra, bu çok zeki ve babanın çok sevdiği anne, bir gün hastalanmıştı. Baba karısını hastaneye yatırabilmek için İstanbul'da görev istemişti, ama vermemişlerdi. Bunun üzerine baba istifa etmiş, İstanbul'a gelmiş, anneyi hastaneye yatırmış, kendisi de Haseki'de bir oduncu dükkânı açmıştı. Bir yıl sonra, Nusret Askeri Tıbbiye'ye girmiş, altı ay sonra da, anne değil, birdenbire baba ölüverince, oduncu dükkânına ve hep hasta olan anneye bakmak Cevdet'e düşmüştü. Cevdet yirmi yaşına kadar Haseki'de odunculuk ve kerestecilik yapmış, sonra deposunu Aksaray'a taşımıştı. Yirmibeş yaşında Aksaray'da küçük bir nalbur dükkânı açmış, birkaç yıl sonra da Sirkeci'deki dükkâna taşınmıştı. Aynı yıl anne ölmüş, Nusret kendisine kalan her şeyi Cevdet'e bırakmış, Paris'e kaçmış, ertesi yıl Cevdet Haseki'deki akrabalarla bütün ilişkilerini koparmış, Vefa'daki evi satın almıştı. "Onun gibi askeri doktor olamazdım ki!" diye

yeniden düşündü. "Bana ticaretin yolu gözükte. Ben de bu yolu zorladım, kimsenin cesaret edemediğı şeyi yaptım. Biraz korkak olsaydım hâlâ Haseki'de küçük bir oduncu olurdu!" Haseki'yi, oradaki akraba eş-dost çevresini, mahalle hayatını hatırlayınca sıkıldı. "Onlardan kaçtım. Onlarla birlikte ticaret hayatı yürümüyordu." Uzaktan dükkânını gördü. Kupa arabası ağacın dibine çekilmişti. "Benim dükkânım!" diye mırıldandı. En büyük başarısının odunculuktan bu dükkâna geçmek değil, beş yıl önce elde ettiğı lamba işi olduğunu düşünüyordu. Belediyenin ve Şifket-i Hayriye'nin bütün lambalarını satın alma ayrıcalığını elde ettikten sonra, ticaret çevrelerinde "Işıkçı Cevdet Bey!" diye anılmaya başlamıştı. Bu başarısını hatırlayınca keyiflendi. Bu lamba işinden sonra dükkânı ve şirketi dört misli büyümüşü. Şehreminliğinde herkese rüşvet dağıtmıştı. Bu biraz sıkıcı bir anıydı, ama başarısını gölgelemiyordu. Cevdet Bey rüyasını hatırlayarak neşelendi: "Eh, ne yapayım. Kimse beni cezalandırmıyor..." Sabah merdivenlerin eşiğinde kendisine bakan Zeliha Hanım'ı hatırladı: "Ne yapayım, ne yapayım, hayat bu işte!" diye söylendi. Üzerinde onu her zaman koruyan, görünmez bir zırh varmış gibi rahat ve yıkılmaz hissediyordu kendini. Dükkânının üstündeki yazıyı gördü:

**CEVDET BEY
VE OĞULLARI
İTHALAT-İHRACAT-NALBURİYE**

Daha ihracata başlamamıştı, daha oğulları da yoktu, ama ikisine de niyeti vardı. Kapının eşiğinden adımını atarken, "Eskinazi'den de parayı alamadık!" diye düşündü. "Sadık ile hesapları bir daha konuşayım. Sonra şu bozuk lambaları ne yapacağımı düşüneyim... Saat kaç? Hiç de vakit yok!.. Depoya gidip orada ne olduğunu da görmem lâzım. Şimdi her şeyi kırıp dökerler... Kim bu çocuk, ne istiyor?"

Bir küçük çocuk elindeki zarfı uzatarak: "Bunu Matmazel Çuhacıyan gönderdi efendim!" dedi.

"Matmazel Çuhacıyan?" diye düşündü Cevdet Bey. Önce kim olduğunu hatırlayamadı. Tuhaf, belirsiz bir şeyden utanarak

kızardı. Çocuğa bahşış verdi. Sonra kadının, ağbisinin Ermeni sevgilisi olduğunu hatırlayarak telâşlandı. Zarfı açtı, okudu:

"Cevdet Bey, ağabeyiniz Nusret çok hastadır. Dün akşam kendisini kaybetti. Bu sabah kendine gelir gibi oldu, ama gene çok perişan. Acele gelip görürseniz çok sevinecektir. Lütfen bu mektubu yazdığımı ona söylemeyiniz..."

Cevdet Bey: "Çok hasta ha, çok hasta!.." diye mırıldandı. "Anneme de böyle olurdu, ama sonra ölmezdi." Zarfı cebine koydu. "Benden gene para sızdırmak istiyorlar... Oysa hiçbir şeye vaktim yok!" Cevap bekleyerek suratına bakan çocuğu görünce birden utandı: "Belki çok kötüdür? Aman neler düşünüyorum! Nasıl bir insan oldum?" Dükkânın içinde sinirli sinirli yürüdü. "Kardeşim ölüyor."

Bir daha bahşış verip çocuğu savdı. Telâşla Arnavut tezgâhtarla ve muhasebeci Sadık ile konuştu. Boş sözler söylediğini, onların da şaşkınlığını anladı. "Ağbim ölüyor!" diye düşündü. Hiç beklemediği bir telâşa kapıldığını farkettil. "Sakin olmam lâzım!" diye söylenerek arabaya bindi. Arabacıya Beyoğlu'na gideceğini söyledi.

Cevdet Bey araba hareket ettikten sonra telâşını biraz olsun gemleyebildi. "Belki de olmuyordur. Belki de ufak bir buhrandır bu... Rahmetli anneme de böyle olmaz mıydı? Telâşlandım, çünkü ağbimden başka hiçbir yakınım yok! Kimsem yok!" Eskinazi'nin dükkânından dönerken kapıldığı duyguya yeniden kapılmak istemediği için başka şeyler düşünmeye karar vererek, pencereden dışarı baktı.

Araba Galata Köprüsü'nün başında durmuş, arabacı köprüden geçiş ücretini ödüyordu. Köprünün Haliç köşesindeki limonataacı, her zamanki yerinde bağırıyordu. Yanındaki manavın şeftalilerine sinekler konuyordu. Uzakta, Kasımpaşa Tersanesi'nin önünde, gemi leşleri, yan yatmış tekneler, paslanmış dubalar gözüküyordu. Araba yeniden hareket etti. Sabah sisi dağılmış, köprünün üzerine pırl pırl bir gök, birkaç da kararsız bulut yerleşmişti. Cevdet Bey'in tanıdığı, yandan çarklı bir vapur, Suhulet, Haliç'ten Marmara'ya açılıyordu. Köprünün orta yerinde koca şapkalı, iri yapılı bir adamla, yüzünü saklamayan bir kadın denize bakıyor, denizci elbiseleri giymiş çocuklarının da iki yandan ellerini

tutuyorlardı. Cevdet Bey "Böyle bir aile!" diye düşündü. İlerdeki bir direğin dibinden iki fesli erkek de bu aileyi seyrediyordu. "Böyle bir aile!" Sırık hamalları koşarak, fesli ve kravatlı erkeklerin yanından geçtiler. Cevdet Bey'in tanıdığı bir başka gemi, Sahilbent de köprüye yanaşıyordu. Parmaklıklara yaslanmış çocuklar gemiye bakıyorlardı. İstanbul'a ilk geldiği aylarda Cevdet Bey de gelmişti buralara. Denizi ve köprüleri, bu tuhaf kargaşayı, gelip geçen gösterişli arabaları seyretmişti. O zamanlar daha Sırkeci rıhtımı yapılmamıştı. "O zamanlar... Yirmi yıl önce!" diye düşündü Cevdet Bey ve buraya ilk ağbisiyle geldiğini hatırlayarak korktu.

Ermeni kadından gelen mektubu cebinden çıkarıp dikkatle bir daha okudu. Kadın bu mektubu yazdığını Nusret'e söylemesini istemiyordu. Ağbisini çok seven bu kadın, eğer hâlâ böyle küçük şeyleri düşünüyorsa, durum demek ki, o kadar kötü değildi. Az önce, bu mektubun kendisinden para sızdırmak için bir düzen olduğunu düşündüğünü hatırlayarak utandı. "Peki niye ona bunu söylememi istemiyor? Çünkü, ağabeyim bana haber vermesine karşı çıkmıştır!" Ağbisi, Cevdet'in hayatından, düşüncelerinden hoşlanmıyor, onu küçümsüyordu. Ama küçümsemesine rağmen, ondan para alıyor, bu yüzden kardeşini görmek istemiyor, onu her görüşünde hem kendisi yerin dibine geçiyor, hem de her seferinde daha ağır sözler ve hakaretlerle Cevdet'i yerin dibine geçirmeye çalışıyordu. Cevdet Bey bunu hissettiği, karşılıklı oturmanın ikisine de ağır geldiğini çok iyi bildiği için kardeşine seyrek gidiyordu. Her gidişinde onunla biraz konuşur, bir türlü kurtulamadığı şu hastalıktan sıynlabilmesi için hastaneye yatmasının şart olduğunu söyler; ağbisi hastanelerin insanları yalnızca mezara götürmek için yapıldığını, bir doktor olarak bunu çok iyi bildiğini tekrarlar, sonra bir süre karşılıklı susarlar, Cevdet Bey bir zarfa koyduğu parayı bir köşeye bırakır çıkardı. Cevdet Bey Ermeni kadından gelen mektubu bir kere daha okuduktan sonra ağbisiyle, rahmetli annesinin hastalıklarını karşılaştırmaya başladı.—————

Cevdet Bey'in rahmetli annesi gibi ağbisi de veremdi. Annesinin bir iyileşip bir kötüleşen hastalığı yıllar sürmüştü. Ağbisinin hastalığının ilk belirtileri de üç yıl önce, Paris'te ortaya çıkmıştı.

Annesi bütün hastalığı boyunca söylenmiş, her şeyden şikâyet etmiş, çevresindekileri mutsuz etmişti. Ağbisi de öyleydi. Annesi ince yapılı ve zayıftı. Ağbisi de çok zayıftı, Paris'ten döndükten sonra Cevdet Bey onu görünce korkmuştu. Annesi doktorların öğütlerini dikkatle uygular, söylenen her şeyi yapardı. Ama ağbisi doktorlarla alay ederdi. Çünkü kendisi de doktordu. Üstelik alkolikti ve her şeye karşı çıkmak gibi kötü bir huyu vardı. Cevdet Bey, "Evet, kendine dikkat etmemiştir!" diye mırıldandı. Sonra, ağbisini sevdiğini, o kendisini ne kadar küçümse, ne kadar azarlarsa ona kızamayacağını anladı. Çocukluğunu hatırladı: Birlikte ağbisi ve arkadaşlarıyla ceviz, kale, kaydırak oynarlardı. Hidrellez'de kırlara çıkar, kuzu ve helva yerlerdi. Kızlar iki takıma ayrılır, gelin alması oynarlar, türküler söylerlerdi. Akhisar'ın çevresinde bağlar, bahçeler vardı. "Geçmiş zaman!" diye mırıldandı Cevdet Bey. Araba Tünel'e çıkmış Galatasaray'a doğru ilerliyordu. Sonra birden gözlükçü Verdoux'nun dükkânı önünde durdu. Cevdet Bey uzanıp baktı. İlerde, bir lando yan dönmüş, yolu tıkamıştı. Sıkıntıyla çevresini inceledi, tabelaları okudu, insanları seyrettik

Ünlü berber Petro'nun dükkânından şapkalı biri çıkıyordu. Veliaht Reşat Efendi'nin terzisi olduğu söylenen Botter'in vitrinine, iki Hıristiyan kadın bakıyordu. Gümüş ve kristal eşya satan Decugis'in camekânı pırıl pırıldı. İleride Lebon Pastanesi vardı. Cevdet Bey bakkal Dimitrokopulo'nun tabelasını görünce, gene sabah kapıldığı yalnızlık duygusuna kapıldı. Avunmak için çocukluğunu, Akhisar'ın bahçelerini hatırlamak istedi. "Ne onlarla olabiliyorum, ne ötekilerle!" diye düşündü. Araba yeniden hareket etmişti. "Bari ağbim iyi olsa. Beni küçümsemese... Bugün niye böyleyim ben?" Bu sefer rüyayı kötü, korkunç bir gün olarak hatırladı. Rüyada okul arkadaşları arasında kendisine en kötü bakan, en küçümseyen de ağbisiydi. "Beni niye küçümsüyor?" diye düşündü. "Çünkü o bir Jöntürk olduğunu söylüyor!"

Cevdet Bey'in ağbisi Nusret, Jöntürklüğü birinci Paris yolculuğunda öğrenmişti. Askeri Tıbbiye'yi yüzbaşı rütbesiyle bitiren Nusret, iki yıl Haydarpaşa Hastanesi'nde staj yapmış, sonra birkaç yıl Anadolu ve Filistin'deki askeri hastanelerde çalışmış, galiba çok hırçın ve kavgacı olduğu için, oradan oraya sürülmüş, Cevdet

Bey'in Aksaray'da nalbur dükkânı açtığı yıl İstanbul'a naklini çıkarmış ve Haseki'de aile çevresinden buldurttuğu bir kızla evlenmişti. İki yıl sonra da bu kadınla karnındaki çocuğu bırakarak Paris'e gitmişti. Aile çevresine ve Cevdet Bey'in ilişkisini şimdi bütünüyle kestiği insanlara göre, bu yolculuğun nedeni, ağbisinin evde okuduğu tuhaf dergi ve gazetelerdi. Bu dergileri, tarihçi Murat Bey'in Fransız İhtilâl'i'ni ballandırarak anlattığı *Mizan* gazetesini, Nusret'in saatlerce okuduğu söyleniyordu. Nusret'e göre ise bu yolculuğun nedeni ortadaydı: Tıp öğrenimini sürdürmek, cerrahide uzmanlaşmak istiyordu. Bir tavuk keserken bile ağbisinin heyecanlandığını bilen Cevdet Bey'e göre ise, Nusret bu yolculuğa kabına sığamadığı için çıkıyordu. Cevdet Bey, ağbisinin gene kabına sığamadığı için Paris'te dört yıl kalıp döndüğünü, karısını boşadığını, içkiye başladığını, padişaha karşı geldiğini, gene Paris'e gittiğini, Jöntürkler arasında bir alkoliğin sivrilebileceği kadar sivrildiğini, parasız, işsiz ve aç kalınca da İstanbul'a döndüğünü düşünüyordu. Ama bütün bunları demesine rağmen ağbisinin bazı bakımlardan kendisinden daha üstün olduğunu da aklından geçiriyor, insanların onu daha sevimli, canayakın, güvenilir biri olarak gördüklerini de biliyordu. İnsanların ağbisini öyle görmelerinin nedenini de onun hiçbir sorumluluk ve yükümlülük almamasında buluyordu. Oysa kendisi, yalnız kendisine ve kendi hayaüna karşı da olsa, sorumluluk yüklenmekten hiç çekinmeyen, düzenli bir insandı. Bunu aklından geçirirken biraz utanır gibi oldu, ama sonra şöyle düşündü: "Benim hayatta sorumluluklanm, amaçlarım ve bir hedefim var! O ise yalnızca dikbaşlılık ve gürültü edip, patırtı çıkarmaktan hoşlanıyor!"

3 JÖNTÜRK

Araba Savoie Otel'i'nin dar sokağına saptı. Birkaç dakika gittikten sonra, iki kadı, eski bir taş evin önünde durdu. Cevdet Bey'e kapıyı pansiyoncu madam açtı, saygıyla kenara çekilip gözünün ucuyla kapının önündeki arabaya baktı. Sonra fırsatı kaçırmayarak, ar-

kasından koşup ağbisini çekiştirdi: Ağbisi çok gürültü yapıyor, pansiyonun öteki müşterilerini rahatsız ediyor, hasta olmasına rağmen, ahlak dışı hareketlerde bulunuyordu. Cevdet Bey, müşterisini pansiyondan atmakla korkutan kadına başını sallayarak merdivenlere yürüdü. "Demek ki fazla bir şeyi yok!" diye düşündü. Taş merdivenleri çabuk çabuk çıktı, kapıya vurdu. Buraya en son iki hafta önce, nişandan sonra geldiğini hatırladı.

Kapıyı, beklediği gibi, Ermeni kadın açtı. Cevdet Bey onu her görüşünde yaptığı gibi önce kızardı. Sonra, kızarmasını önlemek için bir şey unutmuş da hatırlıyormuş gibi, şaşkın ve düşünceli bir tavır takınarak içeri girdi.

"Ağbim nasıl?" diye sordu ve bu sırada yatakta sırtını yastığa dayayarak yatan Nusret'i gördü. "Bir şeyi yok!" diye düşündü.

Ağbisi: "Oo sen inisin? Nereden çıktın bakalım?" dedi.

Cevdet Bey, ağbisinin sesinin perdesinden sağlığını anlamaya çalışarak gülümsedi. Sonra yanına gitti, sarılıp yanaklarına yüzünü yaklaştırdı.

Ağbisi: "Veremliler öpülmez!" dedi, ama kendisini öptürdü. Bir başışta bulunuyormuş gibi yapmıştı bunu.

Cevdet Bey: "Nasılsın?" diye sordu. Kenardaki bir sandalyeye oturdu.

Ağbisi cevap olarak: "Ee, nereden esti bakalım senin aklına buraya gelmek?" dedi. Sonra şüpheyle sevgilisine baktı. "Mari sen mi çağırdın onu yoksa?"

"Niye çağırayım? Kendi kendine gelmiştir!" Tatlı, müzikli bir sestü bu.

Cevdet Bey, "Ağbi seni ziyaret etmem için çağırılmam mı gerek?" dedi. Ağbisinin karşısında her zaman kapıldığı suçluluk duygusuna kapıldığını hissederek kızardı. Sonra: "Nasılsın? Hastalığın nasıl?" diye sordu.

Nusret öfkeyle Ermeni kadına döndü: "Onu sen çağırmışsın. İkidir sağlığını soruyor? Niye soruyor?"

Mari: "Nusret!" diye inledi. Onu yatıştırmak için ayağa kalktı, yanına gitti. Üzerindeki çarşafı örterken Cevdet Bey'e dönüp: "Ağbiniz iyi değil. Dün akşam çok kötüydü. Kendisinden geçti... Şimdi birazcık iyidir, ama yanılmayın!" dedi.

Nusret: "Hayır, hayır, hiçbir şeyim yok!" diye bağırdı. Sonra

birşeyler daha söylemek istedi ama soluğu yetmedi, sustu. Yapabildiği tek şey olan, küçümseyici, suçlayıcı gözlerle çevresine baktı.

Cevdet Bey, Mari'ye dönüp: "Doktor çağırmadınız mı?" diye sordu.

Bu sırada ağbisi: "Doktor istemez! Benden iyi doktor mu olur? Doktorluk insanlığın düşmanıdır!" diye mırıldandı.

Mari, "Bu durumda ben ne yapabilirim?" diye düşünüyormuş gibi Cevdet Bey'e baktı.

Cevdet Bey, "Evet doktor çağırmak bana düşüyor!" diye düşündü. Sonra, Mari ile gözgöze geldikleri için utandı. Kadının güzel olmasa bile, şirin olduğunu aklından geçirdi. Sarhoş, hasla ve parasız olan ağbisinin, böyle bir kadınla nasıl olup da ilişki kurduğunu merak etti. Odayı inceledi: Bir masanın üstünde leğenler, tabaklar, bardaklar duruyordu. Bunlar, belli ki, sık sık kullanılıyor, sık sık yıkanıyor. Bir köşede yeni yıkanmış, ütülenmiş çarşaf, gömlekler vardı. Eşya, duvarlar, pencereler her yer tertemiz, pırıl pırıldı. Oda bir hasta odasından çok, az sonra konuk ağırlanacak bir zengin evinin yeni temizlenmiş bir odasına benziyordu. Cevdet Bey, temizlenen ve bakılan bir evin odaları ve eşyası içinde bir kadın ve çocuklarla birlikte yaşama isteğinin içinde uyandığını farkederek bir daha Ermeni kadına baktı ve gene kızardı. Sonra, ağbisine döndü. Nusret ağır ağır ve zorlanarak soluyordu. Cevdet Bey ağbisiyle bu kadının bu odayı doldurduklarını, kendisinin bir fazlalık olduğunu düşündü. Sonra yeniden Ermeni kadına bakarak, hayatında bir kere böyle bir kadının, hayır, herhangi bir kadının sevgisini kazanamadığını aklından geçirdi.

Bu sırada ağbisi: "Ziya'yı hiç gördün mü?" diye sordu. Ziya dokuz yaşındaki oğluydu. Nusret onu Haseki'deki akrabalarının yanına bırakmıştı.

Cevdet Bey şaşırarak: "Hayır!" dedi, Haseki'ye hiç gitmediğini ağbisi biliyordu. İki kardeşin Haseki'yle olan ilişkilerini, Cevdet Bey'in ev işleri için Vefa'daki eve aldığı Zeliha Hanım sağlıyordu. Son zamanlarda Ziya hakkında yeni bir haber duymamıştı o kadından.

Nusret: "Ziya'yı köye, annesinin yanına yollayayım mı diye

düşünüyorum," dedi. "Ama hayır! Burada kalsın. O aptalların arasında da olsa şehirde kalması daha iyidir, değil mi?" Bir süre nefes aldırsonra ekledi: "İkimiz de Haseki'deki akrabaları bıraktık. Ama ayrı sebeplerden: Ben onlara yük olmamak için, sen onlar sana yük olmasın diye!" Gene solumak, dinlenmek için bir süre sustu. Sonra yüzünde, Cevdet Bey'in çok iyi bildiği o suçlayıcı anlatım belirdi: "Geçen geldiğinde bir kupayla gelmişsin! Senin mi o araba?"

"Benim değil, kiraladım!"

"Öyle arabalar sokaktan çevrilip kiralanıyor mu artık?"

Cevdet Bey utançla: "Hayır, üç aylığına kiraladım!" dedi.

"Haa, şu caka arabalarından!" dedi Nusret. "Redingot ve kravat kiralar gibi araba kiraladın ha?" Mari'ye bakıp gülümsedi.

Cevdet Bey değersiz ve aşağılık olduğunu düşündü.

Nusret dudaklarındaki aynı küçümseyici gülüşle: "Pek de şıksın bugün!" dedi. Cevdet Bey'in cevabını beklemeden Mari'ye döndü: "Sana bunun bir paşa kızıyla nişanlandığını söylemiş miydin?" Kardeşine döndü: "Nasıl, iyi bir insan mı?"

"İyi bir insan!"

"Nereden biliyorsun? Kaç kere gördün onu?"

Cevdet Bey ensesinden, alnından ter boşandığını hissederek ayağa kalktı. Ceplerini aradı. Mendilini unuttuğunu hatırladı. Yerine otururken: "İki" diye mırıldandı.

"İki ha? İki kere gördün ve iyi insan olduğunu anladın! Peki, hiç konuştunuz mu?"

Cevdet Bey, sandalyede sallanıyordu.

"Hiç konuştunuz mu, diyorum? İyi bir insan olduğunu nasıl anladın? Ne konuştunuz?"

"Öyle konuştuk!" dedi Cevdet Bey.

"Ee, o kadar utanma!" dedi birden Nusret. "Onunla konuşmamış olman senin suçun değil. Bu kötü geleneklerin, buradaki pis, sefil, kötü hayatın bir sonucu. Anladın mı ne demek istediğimi? Buradaki dünya nedir, anladın mı? Anlamadın, anlamadın, ama başını sallıyorsun! Aynı şey senin de başına gelebilir! Ama yok... Sen öyle biri değilsin! Senin bir ailen olur... Ama böyle bir kadın seni sevmez!"

İkisi birlikte dönüp Mari'ye baktılar. Cevdet Bey ağbisinin

karşısında oturdukça bu utanç ve terden kurtulamayacağını anladı.

Nusret "Kızarıp bozarma öyle!" dedi. Gene Mari'ye işaret ederek: "Onu beğeniyorsun. Ona hayran oluyorsun, değil mi?" diye ekledi.

Mari: "Nusret rica ederim!" dedi, ama hiç utanmışa benze-miyordu. Rahat ve gururlu gözüküyordu.

Nusret: "Seni beğeniyor. Sana hayran oldu bile!" diyerek Mari'ye gülümsedi. "Çünkü seni Avrupalı buluyordur. Benim kardeşim Avrupa'dan gelen her şeye hayrandır! Bir şey hariç..." Düşündü, sonra aradığı kelimeyi buldu. "Revolüsyon!" Kardeşine döndü: "Sen revolüsyon ne demek biliyor musun? Ya da ihtilâl? Kanın gürül gürül aktığı, giyotinli bir revolüsyon? Ama ne bileceksin sen böyle şeyleri! Senin bildiğin, sevdiğin tek şey var..." Sözü'nün gerisini ya getiremedi, ya da açıkça söylemek istemedi. Yalnızca parmaklarının ucunu "para" diyen insanlar gibi birbirine sürttü.

Cevdet Bey dayanamadı. Rüyadan da kötüydü bu. Sandalyeden kalktı. Ağbisine doğru sarsak iki adım attı, inledi:

"Ağbi, ben seni seviyorum. Ağbi, neden böyleyiz?" Yıllardan beri ilk defa böyle bir şey oluyordu. Utandı. Gülümseyerek dönüp Mari'ye baktı. "Bunu niye yaptım?" diye düşündü. "Allahım, ne çok terliyorum!" Rüyadan da kötüydü işte.

Birden Nusret'in gövdesi öne doğru büküldü. Sonra geriye yaylanıp, başı yastığa vurdu. Yeniden öne bükülürken şiddetle öksürmeye başladı. Gırtlğından ve ciğerlerinden çıkan hırıltı korkunçtu. Cevdet Bey hiçbir şey yapamadan, korkuyla ve utançla ağbisinin kıvranışına bakıyordu. Sonra, aklına birşeyler yapmak geldi. Mari koşup Nusret'in yanına oturmuş, omuzlarından tutuyordu. Cevdet Bey pencereyi açmaya karar verdi. Bu sırada ağbisi rahatladı. Cevdet Bey pencereyi zorlarken Nusret seslendi:

"Hayır, açma! Dışarısının pislğı içeri girmesin istiyorum. Dışarısının pis, sefil, bayağı havası, şu iğrenç, despot karanlık içeri sızmasın. Biz burada iyiyiz..." Kendinden geçer gibi olmuş söyleniyordu. "Pencereyi kimse açmasın! Burası, benim memleketim, orada, Fransa'da, olduğı gibi karanlıktan kurtuluncaya, Abdülhamit yıkılıncaya, her şey aydınlık, temiz, na-

muslu, iyi oluncaya kadar kimse pencereyi açmasın..." Birden gene öksürük buhranına yakalanarak titremeye başladı.

Cevdet Bey bir şey yapmış olmak için, ağbisinin arkasındaki yastığı vurarak düzeltti. Çarşafın yere düşen ucunu kaldırdı. Bu sırada Mari'nin telâşla başını kendisine yaklaştırdığını gördü.

"Bir doktor... Lütfen siz bir doktor bulun!" dedi Ermeni kadın. "Ben bunu yapamıyorum. İstemiyor!"

Cevdet Bey: "Evet!" diye mırıldandı. Sonra, hâlâ öksüren ağbisiyle gözgöze gelmekten korkarak, aceleyle dışarı çıktı. Kapıyı kapar kapamaz, ağbisinin arkasından bağırıldığını duydu:

"Nereye gitti o? Doktora mı? Doktor bu durumda ne yapabilir ki?.. Doktora gerek yok!"

4

ECZANE

Cevdet Bey sokağa çıkar çıkmaz, "Ölecek!" diye düşündü. "Bugün olmazsa yarın, ama mutlaka birkaç gün içinde ölecek!" Düşüncelerinden korkarak kendini yatıştırmak istedi: "Belki de bir şey olmaz. Anneme de böyle olmaz mıydı?" Arabacı gene sigara içerek ve bir arabacı gibi bakarak kendisini süzüyordu. "Ama ağbim öleceğini biliyor. Öleceğini bildiği için de öyle korkunç şeyler söylüyor!" Odanın içindeki utanç verici sahneyi hatırlamak istemediği için, "Evet, şimdi bir doktor bulmalıyım!" diye düşündü. Ara sokaktan ana caddeye çıktı. "En yakın eczane nerede? Kanzuk Eczanesi var. Şurada Klonaridis var!"

Tünel'den Taksim'e uzanan ünlü cadde sığağa rağmen kalabalıktı. Cevdet Bey geç kalırsa ağbisi ölecekmiş ve bu ölümden de kendisi sorumlu tutulacakmış gibi korkarak hızla yürüyordu. İçinden koşmak geliyor, bu kadar acele etmesinin saçma olduğunu düşünüyor, insanlara çarpa çarpa ilerliyordu. Her zamanki sakin ve düzenli hayatlarını yaşayan insanlar ise, bu sıcakta böyle koşturan, sağa sola omuz atan kaba adama dokunmamak için kenara çekiliyorlar, uyuşuk bir merakla Cevdet Bey'in yüzüne bakıyorlardı.

Eczanede eczacı Matkoviç'in kendisiyle şişman bir çırak vardı.

Cevdet Bey: "Doktor burada mı?" dedi.

Eczacı eliyle arka bölmeyi işaret ederek: "Meşgul!" dedi.

Cevdet Bey: "Ama ben şimdi bekleyemem!" diye söylendi ve kenardaki sandalyelerde bekleyen birkaç hastaya aldırış etmeden, hızla kapıyı açıp, muayene odasına girdi.

İçerde doktorla, çocuklu bir kadın vardı. Doktor çocuğun ağzına bir kaşık sokmuştu. Birdenbire açılan kapıyı görünce, suratını buruşturdu ve elindeki kaşığı çocuğun ağzından çekti.

"Lütfen dışarda bekleyiniz!" dedi.

Cevdet Bey: "Doktor, çok önemli!" dedi.

Doktor kaşığı çocuğun ağzına sokarak: "Lütfen bekleyiniz dedim!" dedi ve kadına Fransızca birşeyler söyledi.

Cevdet Bey: "Çok kötü!" diye mırıldandı, ama doktora ve hasta çocuğa dikkatle bakınca ağbisinin ölmeyeceğine inandı. Bu sefer de burada beklemek istemediği için: "Çok kötü!" dedi.

"Peki, şimdi geliyorum. Ama bekleyin!" dedi doktor.

Cevdet Bey dışarı çıktı. Kapının önündeki sandalyelerden birine, doktoru bekleyen öteki hastaların yanına oturacaktı, caydı. Eczanenin içinde aşağı yukarı yürüdü. Sonra, bir kenara çekilip sinirli sinirli sigara içmeye başladı. Tezgâhın arkasında eczacı, elindeki bir kâğıda bakarak, bazı tozları birbirine karıştırıyor, çırağı da küçük bir terazide birşeyler tartıyordu. Eczacı karıştırdığı tozları bir şişeye koyarak şapkalı bir adama verdi. Bu sırada içeri iriyarı, göbekli ve neşeli bir adam girdi ve şampanya sordu. Eczacı onu tanıyarak gülümsedi, şişelerin dıdduğu köşeyi gösterdi. Şampanya şişelerinden bir kule yapılmıştı. Bu kulenin yanında da maden suyu şişelerinden yapılmış bir kule daha vardı. Şişman adam bu şişelerin etiketlerini zamanı ve parası olan insanların rahatlığıyla okuyor, seçiyordu: Evian, Vittel, Vichy Apollinaris. Cevdet Bey birden, ta Fransa'dan gelen bu suları, sonra içkileri, bir masanın üzerinde duran Tobler çikolatalarını, bugün sis yüzünden dükkânına geciken Eskinazi'nin de yediğini düşündü. "Sonra, o konaklarda yaşayan paşalar da bunlardan atıştırıyor! Ben ne yapıyorum? Ben çalışıyorum, evleneceğim. ^Ağbim hasta, ama öleceği yok, turp gibi. Ermeni kadın. Benim ticaretten sevmeye vaktim kalmadı. Beklemek ne sıkıcı! O camın

üzerinde ne yazıyor? Tersinden de okuyabilirim: Müstahzarat-ı Tıbbiye-i Ecnebiye... Öteki de Tıbbiye-i Osmaniye." Tombul ve güleç adam şişeleri seçti, ayırdı, uşağını yollayarak aldirtacağını söyledi. "Evine gidip onları içecek. Hep birlikte yiyecekler, içecekler, gülüşecekler... Ben de evlendikten sonra... Ethem-Pertev Kuvvet Şurubu, Krem Pertev... Hâlâ bitmedi mi bu doktorun işi? Kapı açılınca hemen içeri gireyim de... Atkinson Kolonyaları... Katran Hakkı Ekrem öksürük şurubu. Hünyadi Yanoş Müshilleri... Bir kere küçükken ishal olmuşum da, ölüyorum sanmıştım. Kimse de öleceğimi düşünmemişti. Ya ölseydim! Hayır! İşte kapı açıldı!"

Cevdet Bey kadınla çocuğuna çarparak, bir hamlede içeri girdi. Söylediklerine inanmadan: "Hasta kötü. Lütfen acele edin, ölebilir!" dedi.

Doktor köşedeki lavaboda ellerini yıkıyordu: "Kim ölüyor? Nerede?"

"Şurada, hemen yakında, pansiyonda!" dedi Cevdet Bey. "Şimdi gider görürüz. Hemen şuradat"

"Hasla buraya gelemez mi?" dedi doktor. Saçma denecek kadar beyaz, tertemiz bir havluyla ağır ağır ellerini kuruluyordu.

"Gelemez. Ölüyor. Belki ölmez. İki adım! Hemen gidelim, beklemeyelim..."

"Peki, peki," diye homurdandı doktor. "İzin verin de şu çantamı alayım!"

Doktor, kapısının önünde bekleyenlere şimdi döneceğini söyleyerek, Cevdet Bey'in peşinden caddeye çıktı. Sonra hastanın derdini sordu. Cevdet Bey öksürük buhranını anlatlı, anlatacak başka bir şey bulamadığı için ağbisinin verem olduğunu da söyledi. Bunun üzerine doktor kandırıldığını gösleren bir surat takındı, ama hemen de öfkesini unuttu: Biraz da olsa muayene odasından kurtulduğu, oyalanacak bir şey bulduğu için sevinmişti galiba. Yürürken vitrinlere bakıyor, insanları seyrediyordu. Sonra bir dükkândan sigara aldı ve veremin insanı bir anda öldürmeyeceğini, eski bir hastasının nasıl ölüp ölüp dirildiğini anlatmaya başladı. Bu arada geçen bir kadını dikkatle inceledi, Cevdet Bey'e mesleğini sordu, tüccarlık olduğunu öğrenince hayretini gizlemedi. Tam ara sokağa sapıyorlardı ki, köşede bir

dostuyla karşılaştı. Ona sarıldı ve Cevdet Bey'in İtalyanca olduğunu sandığı bir dilde ateşli ateşli konuşmaya başladı. Cevdet Bey saatine baktı: Üçü çeyrek geçiyordu.

Az sonra, pansiyondan içeri girdiler. Doktor sıcaıktan yakınıırken odanın kapısını Mari açtı.

Nusret: "Doktor istemiyorum, kapayın kapıyı... İçeri karanlık girmesin!" dedi.

Doktor, Mari'nin arkasından içeri girdi. Gözünün ucuyla, söylenip duran hastaya bir baktı. Çantasını yere bırakırken Mari'ye döndü, onu dikkatle inceledi ve duygulu bir sesle: "Je vous reconnais Mademoiselle Çuhacıyan!" dedi. Beklenmedik bir hareketle kadının elini öptü, başını ağır ağır yukarı kaldırıırken, bu sefer nedense Türkçe söyledi: "Saadetli Familya'daki rolünüze hayranım!"

Nusret: "Kim bu? Ne oluyor?" diye söylendi. Sonra doktorun gülümseyerek kendisine yaklaştığını görünce: "Bana doktor değil soytarı getirmişsin!" dedi.

Ama doktor aldırılmamış gülümsüyordu: "Neniz var efendim?"

"Ölüyorum, veremim!"

Doktor: "Öyle olduğu ne malûm?" diyerek Nusret'in yanına oturdu.

"Malûm çünkü ben de doktorum!" dedi Nusret. "Üstelik, muayeneye de lüzum yok. Bu aşamadaki veremi, hastayı ilk görüşünde her doktor anlar. Baksana şu surata. Yanaklarım kayboldu. Sen mülki tıbbiyeden misin?"

Doktor gene hoşgörülü bir suratla gülümseyerek: "Demek meslektaş oluyoruz!" dedi.

"Mülki tıbbiyeden de, askeri tıbbiyeden de çıkanların akıllısı ihtilâlcı, aptalı doktor olur!" diye bağırdı Nusret.

Doktor gene aynı hoşgörüsüyle: "Ben akıllı olduğumu hiçbir zaman iddia etmedim!" dedi. Sonra galiba hoşgörüsünü değerlendirecek tek insan olarak gördüğu Mari'ye gülümsedi.

Nusret: "Sen nesin, Yahudi misin?" dedi.

Doktor: "İtalyanım!" dedi. Sonra başını Nusret'in gövdesine yaklaştırarak gömleğinin düğmelerini tuttu: "Müsaade eder misiniz?"

Nusret: "Dur dur! Ne oluyor. Dokunma bana!" diye söylendi. Sonra Mari'nin öfkelenildiğini görerek: "Peki, sinirlenme, sinirlenme," dedi. "Ama biliyorum, bunun faydası yok!" Birden Cevdet Bey'e döndü: "Senden bir şey istiyorum... Gel buraya... Söz veriyor musun? Ben oğlumu görmek istiyorum. Bana onu getir!"

Cevdet Bey: "Haseki'den mi?" dedi.

"Evet, Haseki'den. Haseki'ye git, Ziya'yı getir. Orada, teyzesinin yanında kalıyor, neyimiz oluyorsa, işte o Zeynep Hanım'ı bul ve çocuğu al!"

Cevdet Bey: "Şimdi mi?" diye mırıldandı.

"Evet, şimdi. Hemen! Biliyorum, oraya gitmek istemiyorsun, utanıyorsun. Ama git. Bunu senden istiyorum. Madem bu doktoru getirdin, bunu da yap bana. Son defa oğlumu..."

Bu sırada çantasından stetoskopunu çıkaran doktor: "Maşallah, sizde hiç de ölen bir insan hali yok!" dedi. "Ciğerleriniz çok kuvvetli!"

Nusret: "Hadi hadi, bana bu doktor lakırdılarını söyleme. İşini gör, paranı al!" dedi. "Buna parasını da ver bakalım, Cevdet. Başka da istemeyeceğim senden!"

Cevdet Bey kapıya doğru yürürken durdu, bir eski sehpanın üstüne, kırık bir küllüğün yanına iki altın bıraktı ve bıraktığını Mari'nin gördüğünü anlayınca sevindi.

Ağbisi: "Çabuk ol, çabuk. Şu caka arabası işe yarasın bari..." diye seslendi.

5

ESKİ MAHALLE

Cevdet Bey suçluluk duyarak merdivenleri indi. Arabacıya Haseki'ye gideceğini söyleyip arabaya bindi. Terleyerek bir sigara daha yaktı. Araba harekete geçip, esnek yayların üzerinde tatlı tatlı sallanmaya, görüntüler pencerenin önünden akmaya başlayınca, sigaranın da yardımıyla, biraz kendine gelir gibi oldu. "Niye her şey böyle? Niye ben böyleyim?" diye mırıldandı.

Sabahtan beri başından geçenler bir bir gözünün önünde canlandı. Ağbisinin ölüp ölmeyeceğini düşündü. Annesi de son günlerine kadar öleceğini tekrarlamış, ama son hafta birden değişmiş, kendini iyi hissettiğini söylemiş, derken birden **Öl-**vermişti. Ama ağbisi hâlâ eski tersliğini sürdürüyordu. O utanç verici konuşmayı hatırlayarak kızardı. Ağbisi nişanlısını kaç kere gördüğünü sorarken Mari'ye bakıp gülümsemişti. Kiralık arabadan söz ederken de yapmıştı aynı şeyi. Belki şimdi de arkasından gülüyordu. Ağbisiyle birlikte Ermeni kadının da gülüp gülmediğini düşündü. "Evet, belki şirin ve ilginç bir kadın, ama ona hayran değilim tabii!" diye mırıldandı. "Bunu nasıl söyledi? Bu artık utanmazlık! Ama ben o kadına hayran olamam. Çünkü en sonunda o kadın bir aile kadını değil, bir tiyatrocudur o... Her akşam yüzlerce göz onu seyrediyor. Doktor nasıl elini öptü? Böyle bir şeyi nasıl yapıyorlar? Eğiliyorlar, uzanıyorlar, kadının elini öpüyorlar, sonra, her zamanki sakın, neşeli halleriyle durmayı başarıyorlar. Çünkü onlar bizim gibi değil. Onlar Hristiyan!" Ağbisinin bütün düşüncelerini anlamasına, onu sevmesine rağmen bunları neden ona gösteremediğini düşündü. "Çünkü vaktim yok! Ticaretten hiçbir şeye gereken vakti ayıramıyorum." Ağbisinin sözlerini hatırladı. "Paris'e gitti, buranın hiçbir şeyini beğenmez oldu." Araba köprüyü geçiyor, tekerlekler köprü'nün ahşap döşemesini gıcırdatıyordu. Cevdet Bey köprüden gözükken eski İstanbul'a, kubbelere, durgun ve ölü Halic'e baktı. "Burayı beğenmiyor! Buradaki her şeyi kötü buluyor, küçümsüyor! Beni de küçümsüyor, ama ben onu anlıyorum!" Köprü'nün öte, tarafındaki bir tabelâyı okudu: "En iyi puro ve sigaralar, Tütün Rejisi Mamulleri: Tütüncü Angelidis." Bir sigara daha yakarak aynı düşüncelerin bulutlarında kayboldu.

Arabanın penceresinden Beyazıt Camii'ni, Harbiye Nezareti Külliyesi'ni görünce çocukluğunu hatırlayarak sevindi. Eskiden ağbisiyle buraya gezmeye gelirlerdi. Ramazanlarda caminin iç avlusunda kurulan sergi kalabalık olur, önemli insanlar burada görülebilirdi. Cevdet Bey hayatında ilk defa bir veziri burada görmüştü. "Ticaret Nazırı Ahmet Fehmi Paşa idi galiba? Kaç yıl oluyor? Ya ondokuz, ya onsekiz. Nusret Tıbbiye'ye girmişti, ama daha babam ölmemişti." O günleri hatırlayınca hüzünlendi.

Babasının yanında çalışır, odun keser, kereste istifler, yorulur, akşam yemeğinden hemen sonra uyuyakalırdı. "Oysa eliyle koluyla çalışan ahmak bir adam olmak istemiyordum! Okumak ve zengin olmak istiyordum." O günleri özlemle hatırlamadığı için sevindi. "Ama o günlerde herkes herkesi severdi. Beni de severlerdi. Onlardan kaçtım!" Şimdi o kaçtığı insanların yanına gitmek zorunda kaldığı için korktu. "Belki de beni tanımazlar. Tanıyınca nasıl küçümserler. Ama, yok! Kıyafetime, şu arabaya hayran olurlar! Ne kadar sıkıcı şeyler olacak şimdi orada kimbilir..." Utançla az sonra olabilecek şeyleri gözünün önünde canlandırdı. "Arkamdan, civciv yumurtadan çıkmış, kabuğunu beğenmemiş derler, hayırsız derler. Niye böyle oldu? Bütün bunlar neden?" Araba Maliye Bakanlığı'nın önünden geçiyordu. Karşıda sarraf ve tefeci yazıhaneleri vardı. Zor durumda kalan maaş cüzdanı sahipleri bu dükkânlara gelir, maaşlarını çok ucuza kırdırırlardı. Cevdet Bey bu sarraf ve tefecilerin kazancının haksız ve insafsız bir kazanç olduğunu düşünürdü. Birden, "Bütün bunlar paradan!" diye düşündü. "Ben de bu yüzden kimsesiz kaldım! Her şey paradan! Onlar bir Müslüman'ın böyle tüccarlık yapmasını küçümserler!" Gene Haseki'de az sonra başından geçebilecek utanç verici sahneleri düşünerek terledi.

Araba Aksaray'ı geçtikten sonra sola doğru ilerledi. Az sonra ara. sokaklara girdiler, ama daha Haseki'ye çok vardı. Cevdet Bey bu sokaklara bakarken "Hep aynı şeyler. Her şey aynı," diye söylendi. "Hiçbir şey değişmiyor. Şu duvar, şu boyası dökülmüş pencereler, yosun tutmuş kiremitler. Hiçbir şey değişmiyor. Bunlar burada ikiyüz yıl önce nasıl oturlarsa öyle oturuyorlar... Para kazanmak yok! Yeni birşeyler yok! Hayatlarında şey yok, evet hırs yok, hırs! Şu pislige bak. Şu mezbeleyi şuradan kaldırmak kimsenin aklına gelmez. İşte kahveye giriyorlar, oturuyorlar, gelip geçenlere bakıyorlar!" Bir kahvenin önünde, bir çınarın altında oturan entarili erkeklere baktı. Oturanlar da bu gösterişli kupanın içine dikkatle baktılar. Cevdet Bey onlarla gözgöze bakışarak ağır ağır önlerinden geçti. Sonra öfkeyle söylendi. "Ne bakıyorsunuz? Bunda bakacak ne var? Bir araba geçiyor, içinde bir adam oturuyor, onlar da bakıyorlar! Ah her şey ölü! Ağbim haklı. Entarili bir miskin değil, tüccar olduğum

için ben de haklıyım!" Araba mahalleye yaklaşıyordu. Cevdet Bey aradaki pencereyi açarak arabacıya iki sokak sonra sola döneceğini söyledi. Sonra bir bahçede konuşan çocukları dinledi.

"...edersen işte yutulursun!" diyordu bir çocuk!

"Avanağın bütün cevizlerini üttüm!" dedi öteki çocuk.

Cevdet Bey, "Biz eskiden cevizi keyif için oynardık," diye düşündü. "Bunlar kumar için oynuyor, birbirlerinin cevizini alıyorlar galiba... İyi, iyi! Hiç olmazsa bu da bir şey; bir yenilik! Yeni kuşaklarda kazanma zevki oluşuyor işte." Düşüncelerinden utandı. Araba sokağa sapınca korkuyla evlere bakmaya başladı. Evlerin hepsini tanıdı. Hiçbir şeyin değişmediğini gene düşündü. Zeynep Hanımlar'ın evinin önünde arabacıya seslendi.

Cevdet Bey arabadan indi. Çevresine bakındı. Bitişikteki eve İstanbul'a ilk taşındıkları gün gelmişlerdi. On yıl oturduğu o eve bakmak istemedi. Zeynep Hanım Teyze'nin bahçe kapısını açtı. Kapıya bağlı eski çingirak şingırdadı. "Nişantaş'taki o evi satın alırsam bahçe kapısına şöyle bir çingirak asayım!" diye düşündü. Bahçe eski bahçeydi. Erik ağacı da aynı güçsüz, zayıf ağaçtı. Kapıyı vurdu, bekledi.

Kapıyı Zeynep Hanım açtı. Cevdet Bey'in kendisini tanıtmasını beklemeden:

"Aa, Cevdet oğlum, nereden çıktı böyle?" dedi ve ona sarıldı.

Cevdet Bey utançla terleyerek kadının elini öptü. Eli öperken küçüklüğün bazı unutulmuş kokularını, birkaç eşyayı, bir böceği, işlemeli bir masa örtüsünü hatırlar gibi oldu.

Kadın: "Gel içeri şöyle!" dedi. "Çıkar ayakkaplarını da bırakayım. Maşallah, pek de şıksın. Nereden esti böyle?.."

Cevdet Bey: "Teyzeciğim, ağbim hasta..." dedi.

"Vah vah!" dedi Zeynep Teyze.

Cevdet Bey onun sinsi bir alaya başladığından şüphelendi.. Ayakkaplarını çıkarmış, gösterilen yere oturmuş, kıpır kıpır kıpırdanıyordu. "Fazla kalmayayım..." dedi.

"Ziya'yı mı görmek istiyor seninki?" dedi kadın.

"Evet!"

"Çok mu kötü?"

"Kötü ya!" dedi Cevdet Bey.

"Ziya'yı alacaksın ha? Zaten başka ne için gelirdin buraya?.."

Cevdet Bey: "Ah teyzeciğim, hiç vaktim olmuyor!" dedi. "Hep aklandasınız. Vaktim yok!"

Kadın: "Dur da o zaman çocuğu çağırayım!" diyerek çıktı.

Cevdet Bey, "Hiç de korktuğum gibi olmadı işte!" diye düşündü. "Kadın beni sevgiyle karşıladı. Onlar, evet, insanı sevmeyi bilirler. Eh ne yapayım, ben de ticaret yapıyorum. Bunu da anlayışla karşılıyor... Her şeyi ne kadar büyüttüm! Saat kaç! Eyvah Fuat Bey ile yemeğe geç kalacağım!"

Kadın az sonra, elinde bir bardak ve tepsiyle içeri girdi: "Vişne şurubu!" dedi. "Sen vişneyi seversin..."

Cevdet Bey utancından kıpkırmızı kesilerek söyleyecek bir şey aradı, bulamadı, yalnızca teşekkür etti.

Kadın: "Çocuğa haber saldım, şimdi gelir!" dedi. "Babası sahi kötü mü?"

Cevdet Bey başını salladı.

Bir sessizlik oldu.

Kadın: "Senin işlerin nasıl oğlum?" dedi.

Cevdet Bey şikâyetçi bir tavırla: "Kötü, kötü!" dedi. Sonra birden yüzüklü elini cebine soktu.

Teyze: "Ne yapalım, düzelir. Her şey kötüye gidiyor. Allah sonumuzu iyi etsin!" dedi.

Gene sustular.

Az sonra, Cevdet Bey, babasının Ziya'yı beklediğini söyleyerek ayağa kalktı. Kadın çocuğun nerede kaldığını merak ederek pencereye gitti, baktı.

"Ah, işte gelmiş orada!" dedi. "Ama onu geri getir! Ne zaman getireceksin?"

Cevdet Bey babasını gördükten sonra çocuğu geri getirmeye söz verdi. Belki çocuk birkaç gün babasının yanında kalabilirdi. Teyze bunu anlayışla karşıladı, ama Cevdet Bey'i yaralayan bir güvensizlik de gösterdi. Birlikte dışarı çıktılar. Cevdet Bey eski bahçede yeni bir şey gördü: Bir kümes yapılmıştı. Bir tavuk kümesin damında yürüyordu.

Çıngırak, Cevdet Bey'e çocukluğunu hatırlatarak yeniden

şingirdadı. Kupa arabasının çevresinde toplanmış olan çocuklar dönüp baktılar. Cevdet Bey bir tanesini tanır gibi oldu.

Zeynep Teyze: "Ziya oğlum, bak kim geldi!" dedi. "Cevdet amcan geldi, tanıdın mı?"

Çocuk öne doğru bir adım attı. Bu şık kıyafetli amcadan korkmuş olmalıydı. Bir Cevdet Bey'e, bir de Zeynep Hanım'a bakarak birkaç korkak adım daha attı.

Cevdet Bey onu en son altı yıl önce bir kurban bayramında görmüştü. O zaman üç-dört yaşında gözüküyordu. Çocuğun yanağını okşadı. Ona sevimli gözükmeye çalışarak: "Nasılsın bakalım, beni tanıdın mı?" dedi.

Çocuk korkuyla başını salladı.

Zeynep Teyze: "Ziya, amcan seni gezmeye götürecekt. Sonra da geri getirecek! Gezmek ister misin?" dedi.

Çocuk: "Arabayla mı?" dedi. Dönüp kupa arabasına baktı. Arkadaşlarından biri arabacıya birşeyler soruyordu.

"Yaa, arabayla!" dedi Teyze. "Amcan seni arabasıyla gezdirecek! Amcanın arabasıyla gezmek ister misin?"

Cevdet Bey gözünün ucuyla arabacıya baktı, duymamıştı.

Çocuk: "İsterim!" diye mırıldandı.

Teyze: "O zaman git de usunu başını değiştir," dedi. "Bu kılıkta o arabaya binilmez."

Çocuk koşarak eve gitti. Başka bir çocuk: "Ziya arabaya binecek ulan!" diye bağırdı.

Teyze Cevdet Bey'e döndü. "Onu geri getir olur mu, orada bırakma!" dedi.

Arabanın çevresindeki çocuklardan biri tekerleklerle sokulmuş, dikkatle bakıyordu. Yanına yaklaşan başka bir çocuğa dönüp: "Şu yaylara bak, çelik yaylar, bunlar iyi yaylanır!" dedi.

Güneş dar sokağı yakıyordu. Atların kuyrukları sineklere yetişemiyordu. Kafessiz bir pencereden bir ihtiyar arabaya bakıyordu. Hafif bir rüzgâr çıktı, sokağın tozunu havaya kaldırdı. Herkes alışkanlıkla ağzını kapadı, gözünü kısıtı. Sonra rüzgâr dindi, ağızlar açıldı.

Teyze "O hâlâ padişahımıza karşı mı geliyor?" diye sordu.

Cevdet Bey: "Şimdi çok hasta!" diyerek kaşlarını çattı.

Çocuk evden koşarak geldi. Cevdet Bey, teyzenin elini öptü.

Teyze Ziya'yı kolundan tuttu: "Yaramazlık yapma, olur mu?" dedi. "Amca seni geri getirecek." Cevdet Bey'e gözünün ucuyla şöyle bir baktı.

Cevdet Bey çocuğun elini tuttu. Birlikte arabaya bindiler. Arabanın çevresini çocuklar sardı.

—Bir çocuk: "Ziya gidiyor, Ziya gidiyor!" dedi. —————

Araba hareket etli. Çocuk kayboluncaya kadar pencereden teyzeye baktı. Sonra dönüp Cevdet Bey'i korkuyla inceledi. Kendini güvenlikte hissedince dikkatle koltuğun köşesine oturdu ve bir dakikasını bile boşa harcamak istemediği şu araba gezisinden eksiksiz bir tat çıkarmak için, pencereden dışarısını seyretmeye koyuldu.

Cevdet Bey çocukla birşeyler konuşmak istedi, ama sözlerinin onu telaşlandırdığını görünce bu işi erteledi. Aksaray'dayken camileri, orayı burayı gösterdi. Beyazıt'tan geçerlerken ramazanda buraya hiç gelip gelmediğini sordu. Harbiye Nezaret'i'nin ne olduğunu, orada ne yapıldığını anlatmaya çalıştı, ama Ziya kelimelerden çok görüntülere değer veriyordu.

Köprüyü geçerlerken Cevdet Bey saatine baktı ve altıya yaklaştığını şaşırarak gördü. Fuat Bey ile altıbuçukta Serkloryan'da buluşmak üzere sözleşmişlerdi. Ziya'ya babasının hasla olduğunu açmak istedi, ama bunu gene yapamadı. Çocuğun—bakışlarında Cevdet Bey'i kaygılandıran bir şey vardı. Bunun ne olduğunu anlayamadı. Bir ara, "Şu sıkıcı iş bitse ve onu babasına teslim etsem!" diye düşündü ve ticari hesaplarına, dertlerine, tasarılarına gömüldü.

Araba pansiyonun önünde durduktan sonra Cevdet Bey, Ziya'ya babasının hasta ve kötü olduğunu anlatmasının şart olduğunu anladı. Merdivenleri çıkarlarken acele acele anlattı:

"Baban geçen gün yolculuktan geldi. Şimdi hasta. Arabayla geldik. Ona misafirlğe geldik. Baban seni görmek istiyor. Yanında bir teyze var! Baban hasla olduğu için yatıyor. O teyze de ona bakıyor. Şimdi onları göreceksin. Korkacak hiçbir şey yok! Evet, Zeynep Teyze'nin yanına bu akşam, olmazsa yarın döneceğiz."

Kapıyı Mari açtı. Ziya'ya gülümseyerek selâm verdi. Sonra eğilip bir de onu öptü ve elini dudaklarına götürerek "süss" işareti yaptı:

"Uyuyor!"

Ziya, Cevdet Bey'in arkasından korkuyla içeri girdi. Nusret sırtını kapiya dönmüş uyuyordu. Ziya battaniyenin altındaki gövdeye korkuyla baktı. Sonra bir şey kırmaktan korkuyormuş gibi dikkatle gösterilen yere oturdu.

Mari, Cevdet Bey'in yanına yaklaşp fısıldadı: "Doktor durumun çok kötü olduğunu söylüyor. İlâçlar verdi. Ağrılarını ve acıyı dindirmek için iğne yaptı. Önce iğne olmak istemedi. Sonra razı oldu, uyudu."

Cevdet Bey: "O zaman ben gideyim!" diye fısıldadı. "Akşam yeniden uğrarım!"

Mari: "Siz bilirsiniz!" dedi. "Çok da teşekkür ederim! Bir de şunu söylemeyi unuttum. Lütfen padişaha bomba atıldığını ona söylemeyin. Bunu öğrenirse çok heyecanlanır, ateşlenir, kötü olur." Cevdet Bey'in çıkmasını beklemeden gidip Ziya'nın yanına oturdu ve onunla konuşmaya başladı.

Cevdet Bey Mari'nin Ziya ile bir çocukla konuşur gibi değil, eşiti olduğu bir insanla konuşur gibi ciddiyetle konuştuğunu farketti. Sonra kadına hayran olmaktan korkarak, "Evet, ama bir tiyatrocudur!" diye düşündü. "Bir aile ona ne kadar uzak!" Dışan çıktı.

6 ÖĞLE YEMEĞİ

Cevdet Bey sokağa çıkar çıkmaz arabacının yanına gitti. O pis kokulu sigaralardan içen adama, yedibuçukta gelip kendisini Serkldoryan Kulübü'nün kapısından almasını söyledi. Alaturka saat altıyı çeyrek geçiyordu.

Fuat Bey ile altıbuçukta buluşacaklardı. Cevdet Bey üye olmadığı bu kulübe elini kolunu sallayarak girmekten çekindiği için biraz oyalanmaya karar verdi. Anacadde üzerinde gezindi. Halep Çarşısı'na gitti. Varyete Tiyatrosu'nun ilânlarına baktı. Burada bir kere, Avrupa'dan gelen bir operet trupunun temsilini seyretmiş, ölesiye sıkılmıştı. İnsanların vakit geçirmek için

başvurdıkları çarelere şaşarak, vitrinlere, yürüyenlere, arabalara baktı. Bir sigara içti. Öğle yemeğinden sonra, saat sekizde Teşvikiye'ye Şükrü Paşa'nın konağına gideceğini düşündü. Az sonra da Fuat Bey'i gördü.

Cevdet Bey ile Fuat Bey yaşıtılar. İkisi de tüccardı ve onları birbirlerine yaklaştıran şey bu özellikleriydi: İkisi de hem Müslüman, hem büyük tüccar olmanın ortaklık duygusuyla tanışır tanışmaz birbirlerine karşılıklı ilgi duymuşlardı. Sonra ikisi de bekârdı, ikisi de nalburiye ile uğraşıyordu, ikisi de ince ve uzundu. Ama Cevdet Bey'e göre, benzerlik ve ortaklık duygusu burada sona eriyordu. Çünkü Fuat Bey tüccarlık gelenekleri olan bir aileden geliyordu: Müslümanlığa dönen Selanikli bir Yahudi ailesindendi; ayrıca masondu ve Selanik'te geniş bir çevresi vardı, İstanbul'a bir dükkân açmak için geldiğinde Cevdet BeyMe tanışmıştı. İki yıldır, ailesinin ve ticarethanesinin olduğu Selanik'ten İstanbul'a her gelişinde Cevdet Bey'i arar, birlikte bu kulübe öğle yemeğine giderlerdi. Yemeklerde, görüşmedikleri sürede yaptıkları işlerden, hayatlarından sözederler, birlikte iş yapmak, bir ortaklık kurmak, evlenmek gibi tasarılarını gözden geçirirler, sonra, şundan bundan neşeyle konuşarak dedikodu ederlerdi. Fuat Bey ile dostluk, Cevdet Bey'e, içine bir türlü giremediği, İstanbul'un zengin ve ayrıcalıklı kişilerinin toplumsal hayatını, kenarında köşesinde dolaşıp durduğu seçkinler çevresini tanımak ve bu çevreye sokulmak fırsatım verdiği için faydalı ve öğreticiydi. Yalnızca şu kulübe bir gelişinde bile, Cevdet Bey aylarca gazete okuyarak, dedikodulara kulak vererek öğrendiği şeylerin birkaç katını öğrendiğini düşünürdü. Burada, kadifeler, yaldızlı koltuklar, halılar, kristal avizeler içinde Cevdet Bey, günlük hayatını geçirdiği çevrenin, durmadan değişen ve hiç anlaşılmayan fiyatlar ve eşya dünyasının sırlarını bir anda ele geçireceğine inanacak gibi olurdu.

Kulübe girip merdivenleri çıktılar ve gene aynı »koltuklar, halılar, bir kenara bırakılıp unutulmuş paşalar, sefirler, yaldızlı aynalar, kristaller. Yahudi tüccarlar, levantenler, avizeler ve ipek perdeler ve her zaman hazır ve terbiyeli garsonlar arasından geçerek, her zaman oturdukları yere, köşedeki masaya oturdular. Cevdet Bey her seferinde olduğu gibi, kulübün kapısından

köşedeki masaya uzanan bu yolculuk sırasında heyecanlanmış, umutlanmış, ezilmemek için başını dik tutmuş, karmakarışık şeyler düşünmüş, kızarmıştı. Fuat Bey de her seferinde yaptığı gibi arkadaşının yüzündeki bu kızarıklığı gülümseyerek karşıladı. Sonra ondan nişan törenini anlatmasını istedi.

"İşte sana anlattığım gibiydi," dedi Cevdet Bey. "Sağolsun Nedim Paşa, yardım etti, elini uzattı. Her şey onun sayesinde oldu. O olmasa bu iş hiç olmazdı! Düşün de onun konağında olacak!"

"Sen Nedim Paşa'yı nereden tanıyorsun?"

"Hiçbir yerden!" dedi Cevdet Bey. "Bir gün dükkânıma gelmişti. Benim tanıdığım tek paşadır. Benim ailemde öyle insanlar yok, biliyorsun. Nedim Paşa sağolsun, beni sevdi. O olmasaydı o kızı da bulamazdım! Beni tanırsın. Ben Şükrü Paşa'nın bana uygun bir kızı olduğunu nereden bilebilirdim ki?.. Öyle şeyleri tanıyan yakınlarım da yok!" Cevdet Bey küçük, ezik, şefkat isteyen bir kardeş tavrıyla boynunu bükmüştü.

Bu sırada garson yaklaşp elindeki listeleri onlara uzattı. Fuat Bey de garsona karşı Cevdet'i koruyan, kanat geren bir ağabey tavrı takınıp sordu: "Ne yiyeceksin?"

Cevdet Bey kendi zevklerini ve küçük keyiflerini keşfetmenin mutluluğunu buraya her gelişinde tadıyordu. Listedeki yemeklerin çoğunu bir kere denemiş, kendisinin de, buradaki bütün öteki insanlar gibi, beğendiği, çok beğendiği, hoşlanmadığı ya da kayıtsız kaldığı yiyecekler olduğunu öğrenmişti. Alışkanlıklarını oluşturma nın heyecanıyl a, önce, çok sevdiği o salçalı et yemeğinden ve zeytinyağlı patlıcan silkmesinden istedi, ihtiyatlı bir deneyi göze alıp tatlı olarak supanglez denilen şeyden istemeye karar verdi.

Garson gittikten sonra Fuat Bey ilerde, pencerenin yanındaki bir masada oturanları gösterdi. Şişman adam Galip Paşa, ortadaki zayıf ve gözlüklü olanı çevirmen, beyaz yüzlü olanı da Anadolu Demiryolları Müdürü Huguenin'di. Cevdet Bey gördüklerini aklına sıkıca yerleştirmeye çalışarak baktı. Sonra, bir süre şundan bundan konuştular. Fuat Bey işlerini anlattı. Ortak tasarılarını hoş bir anı gibi gözden geçirdiler. Garson yemekleri getirdi. Fuat Bey neşelendi. Yediği şeylerin özelliklerinden sözetti. Annesinin

yaptığı bir mantı vardı ki çok seviyordu. Bu mantının nasıl yapıldığını hatırlıyordu. Bütün bunları Cevdet Bey'e takındığı öğretmen tavnıyla, ama alçakgönüllülük ve sevgiyle anlattı. Sonra kaşlarını kaldırdı:

"Senin bugün neşen yok!"

"Ağbim çok hasta!"

"Yaa! Nesi var?"

"Verem. Çok kötü. Bugün yarın ölebilir."

"Çok üzgünüm. Ağbin de onlardandı, değil mi? Paris'ten döndüğünü söylememiştin. Her neyse... Hastaysa kötü, ama gene de onlardan biri olduğu için ağbinle iftihar etmelisin!"

Cevdet Bey ağbisinin onlardan biri olduğunu Fuat Bey'e söylememişti. Şüpheyle arkadaşına bakıyordu.

"Canım korkma. Benden mi korkuyorsun? Bunu kafası işleyen herkes bilebilir. Paris'e gitmiş, orada on yıl kalmış, Askeri Tıbbiye mezunu değil mi ağbin? Üstelik hırçın, kavgacı da... Bir Jöntürk olmayacak da ne olacak? Aşıl sen onunla iftihar etmeyi öğrenmelisin!"

Cevdet Bey: "Çok hasta. Korkuyorum!" diye yeniden söylendi. Arkadaşının sözlerine şaşmıştı.

"Onun için üzüleceğine onu anla!" dedi Fuat Bey.

Cevdet Bey şüpheyle: "Onu anlıyorum. Bugün düşündüm: Onu anlıyorum, ama bunu ona gösteremiyorum!" dedi.

"Evet, çünkü yaşadığın hayat bunu ona göstermeni engelleyecek kadar hırçın. Halbuki ikiniz de biraz daha geniş, biraz daha hoşgörülü olsaydınız pek güzel anlaşırdınız. Çünkü birbirinizi tamamlıyorsunuz. Bakıyorum, anlamadın! Anlatayım: Ağbin ve onun gibiler ne istiyor? İşte, Kanun-u Esasi yürürlüğe konsun, meclis açılsın, istibdat sona ersin, hürriyet gelsin, gerekirse bunlar için Abdülhamit alaşağı edilsin. Sen bu düşüncelerden çekmiyorsun! Niye? Çünkü bunlar anlaşılmaz, korkunç şeyler! Çünkü bunların faydasını göremiyorsun! Çünkü jurnalcilerden, başının derde girmesinden endişeleniyorsun!"

Cevdet Bey: "Ben siyasetle hiç ilgilenmedim. Ben bir tüccar olarak siyasetin bana ne gibi bir yararı olacağını anlayamıyorum!" diye söylendi.

"Tamam, tamam bunları biliyorum! Beni dinle: Onların istediği

hürriyet gelirse senin ne zararın olur?" Heyecanla, ama biraz da endişeyle, ekledi: "Hiç! Hiçbir zararın olmaz!"

"Ben siyasetin yararını göremiyorum!" diye tekrarladı Cevdet Bey.

"Böyle düşünürsen her şeyi halledersin tabii. Ama böyle değil. Hayat böyle mi? Böyle değil. Ağbini anladığını söylüyorsun, ama anlamıyorsun. O ne istiyor? Hürriyet, serbestlik, filan... Sen de bunu düşünsene: Bir şey yap demiyorum! Düşün! Düşünürsen anlarsın! Hiç de korkunç değil. Sonra biz niye yaşıyoruz ki? Yalnızca ticaret için, para kazanmak için değil mi? Değil! Bir aile, bir ev, çocuklar... Bunlar için! Ama hürriyetin olmadığı yerde bunlar da sınırlı. Her şey oradaki, Avrupa'daki gibi serbest olursa fena mı olur? Kadınlarımız köle gibi, ramazanda oruç tutmayan mahkemeye çıkarılır... Hayır en kötüsü, en kötüsü şu: Bütün bu köhne kurallar ve gelenekler yüzünden ticaretle meşgul olanlar senin, benim gibi Müslümanlar değil de, hep Ermeniler, Yahudiler, Rumlar. Bak ben bile tam Müslüman sayılmam! Sen tek basmasın!"

Cevdet Bey: "Evet bu doğru," dedi. "Ama benim böyle şeylerle ilgilenmemi gerektirmez! Ben padişaha karşı gelemem!"

"Canım sana kim karşı gel diyor! Sen memleketin iyiliğini istemiyor musun? Peki biraz olsun ıslahat, ona da razı değil misin?"

"Bunun faydasını göremiyorum... Hoş! Görsem ne olacak ki?"

"Nasıl faydasını göremiyorsun? Yani sence burada, bu devlette, bu toprakta her şey iyi ve kusursuz mu? Her şey olduğu gibi kalmalı mı? Bunu mu söylüyorsun, Cevdet?"

"Bunu söylemiyorum!"

"Peki, ne diyorsun? Bak, burada işler kötü. Burada hürriyet yok, devletin hali fena, her şey çürümüş, bunları biliyorsun değil mi? Haa bunları bildiğine göre... Hey oğlum, şu tabakları aliver artık. Bunları bildiğine göre sen de ilerlemeden, bizim biraz onlara, o Avrupa'dakilere benzememizden yana olmalısın! Ama bu, burada oturup şu züppelerle yemek yemek değil. Dansetmek, Fransızca konuşmak, şapka giymek hiç değil... Hürriyetten, serbestlikten yana olmak demektir... Ee, ne diyorsun?"

Cevdet Bey gülümsedi: "Ben bunlara bir tüccar olarak karışmamak gerektiğini söylüyorum!"

"Ah! Ah, seni hesapçı tüccar seni! Ne katısın! Anlıyorsun, ama anlamamazlıktan geliyorsun. Peki Cevdet, senin için bütün bir hayat, kazanmak ve bir aile kurmak mı?"

Cevdet Bey kuracağı aileyi hatırlayarak bir daha gülümsedi: "Bu az şey değil ki!" dedi.

Fuat Bey de kendini tutamadı, gülümsedi: "Ve ne de kararlısın! Sana şaşıyorum! Ama bir yanlış yapıyorsun, söyleyeyim de sonra uyarmadı deme!"

Cevdet Bey kaşlarını çatı: "Neymiş o?"

Fuat Bey, Cevdet Bey'i heyecanla bekletmenin keyfiyle ağır ağır bir sigara yaktı: "Erken evleniyorsun!"

"Haa! Bu mu yanlış! Yok yahu geç kaldım ben!"

"Geç kaldığını sanıyorsun, yanılıyorsun... Biraz daha bekle-meliydin. Biraz daha beklersen daha iyi bir evlilik yapabilirsin. Biraz daha bekle, şu Jöntürkler'i anla, sonra her şey çok daha iyi olur senin için!"

Cevdet Bey gülererek: "Ben senden koıklımı," dedi. "Sen de Jöntürk olmuşsun. Her sözünün altından onlar çıkıyor!"

"Sen gül daha. Ama acele ediyorsun. Bak, beni iyi dinle. Abdülhamit birazdan ya gidecek, ya ölecek. Ondan sonra..." Tatlı tabaklarını getiren garsonu bekleyerek sustu. "Ondan sonra bu Jöntürkler'in önemi artacak. Onlar devletin başına geçecek. Şüpheyile bakma öyle. Sahi diyorum. Bunları herkes biliyor..."

"Senin böyle hesapların olduğunu ilk defa öğreniyorum!"

"Aman Cevdetciğim, sen bu konuda her zaman benden ileri-sindir, ama bilmiyorsun! Bir bilsen! Bilsen ucuza gittiğini anlarsın! Şükrü Paşa'nın durumu nasıl? Ben biliyorum, senin için araştırdım. Şükrü Paşa'nın mali vaziyeti berbatmış. Topraklarını satmış, Çamlıca'daki konağa müşteri arıyormuş. Arabalardan birini de satmış... Eh, mevkii de parlak değil. Sen iyi bir aile buldum diye seviniyorsun, ama asıl işi onlar yaptı."

"Ben bu işi hiçbir zaman bir iş olarak düşünmedim!" dedi Cevdet Bey.

"Peki, peki, kızma... Ama olup biteni hiç olmazsa anla. Kardeşini anladığını söylüyorsun, ama anlamıyorsun!"

"Beni siyasete çekmeye çalışıyorsun. Seni bilmem ama, ben siyasetle ilgilenmem!" dedi Cevdet Bey. "Siyaset ayrı iş, ticaret ayrı. Benim hayatla siyasî isteklerim olmadı. Ben o işleri doğru bulmuyorum!"

"İşle gene senin o 'ya hep ya hiç' anlayışın. Sana biraz geniş ve esnek olmayı öğretemeyeceğim. Sana göre hayatta iki türlü anlayış vardır. Ya bir şeye karşı çıkarsın, ya da benimzersin. Arası yok! Ağbin de öyle. O karşı çıkıyor. Anladığım kadarıyla, karşı çıkmayı o kadar ileri götürmüş ki, en sonunda yaşamaya bile karşı çıkar olmuş. Şaka sanıyorsun, ama öyle. Bu sizin huyunuz. Sen de bir ticaret bitiyorsun, bir de aile düşünmüşsün, gerisine boş veriyorsun, karşı çıkıyorsun. Ama öyle değil ki. Her zaman bir üçüncü yol vardır." Çatalını ve bıçağını tabağın kenarına bıraktı. "O da uzlaşmaktır. Sen de ağbin de bunu öğrenmelisiniz... Birbirinize ne kadar yakınsınız, farkında değilsiniz!"

Cevdet Bey az önceki sözlerini düzeltme gereğini bir daha duydu: "Bu dediklerini anlayamıyorum. Ama sana şunu tekrarlayayım. Ben Şükrü Paşa'nın kızını parası var, ya da yok diye almıyorum!"

"Ama bir paşa kızını da tercih ediyorsun! Bakma öyle. Bu ayıp bir şey değil. Asıl doğru olan budur. Sen iyi bir aile, iyi yetişmiş bir kız istiyorsun. Bu da şimdi paşalarda, saray çevresinde bulunuyor. Onlar da biraz parası olan birini istiyorlar, seni de uygun gördüler."

"Ben böyle düşünmüyorum! Ben düşünüyorum ki..." dedi Cevdet Bey ve arkadaşının söylediği şeyi yüzlerce defa aklından geçirdiğini, ama bunları hiçbir zaman açık seçik söylemediğini anladı: "Ben düşünüyorum ki... İyi bir ailem olsun. İşlerim de iyi olsun. İyi bir hanım, çocuklar... İşle benim hedefim bu!"

"Gene aynı şeyi söylüyorsun. Bu siyasete engel değil ki, hem siyaset dediğin nedir? Biraz düşünsene..."

Cevdet Bey artık usanmış gibi yaparak: "Ben senden korkuyorum," dedi. "Beni bir komploya mı karıştırmak istiyorsun? O işleri biraderlerinle yap! Ben öyle işleri bilmem!"

"Ne kurnazsmdır sen Cevdetciğim!" dedi Fuat Bey. Sinirli sinirli güldü. "Ben sana şundan söylediyorum: Biraz daha esnek ol! Ya hep, ya hiç görüşünü değiştir. Hayatın hep küçük uz-

laşmalar demek olduğunu anla. Aile ve dükkân? Başka bir şey yok mu? Başka bir şey yoksa, hayat çok dar, sıkıcı ve zevksiz demektir. Bu görüşünü değiştir. Biraz daha açıl! Bunları söylüyorum sana. Aynı şeyleri ağbine de söylemek isterdim. ,Onu tanımıyorum, ama o da her şeyi aşırılığa götürüyor olmalı."

"Ah, işte ağbimde anladığım şey budur. Senin aşırılık dediğin şey. Yani hayatta bir şeye karar vermek ve o yolda yürümek. O kararını vermiş. Birşeyler yapmaya çalışıyor. Ben bunu anlıyorum! Bunu saygıyla karşılıyorum. Ne yazık ki, bunu ona anlatamıyorum." Öfkelenerek ekledi: "Anlatamıyorum, çünkü vaktim yok!"

Fuat Bey: "Görüyor musun işte!" diye söylendi. "Siz yaşamıyorsunuz. İkiniz de aynısınız. Sen de, ağbin de, kızma ama böylesiniz!" Ellerini gözlerinin yanına bir atın gözlükleri gibi koydu. "Bu aralıktan başka bir yeri görmüyorsunuz. Hayat böyle mi? Hayat nedir? Yaşamak, görmek, geçirmek... Hayat renkli bir şeydir! Evet, nedir sence?"

Cevdet Bey kesin bir tavırla, "Bu soru abes!" dedi. "Ben hayatımdan memnunum!"

"Ah, düşünmekten bile korkuyorsun!"

"Hayır. Söyleyeyim," dedi Cevdet Bey. Düşündü: "Hayat iyi yaşamaktır!" dedi ve bunu söyler söylemez Fuat Bey'e hak verir gibi olduğunu anladı. "Yok, yok, öyle değil!" dedi. Sonra öfkeyle ekledi. "Bilmiyorum. Hiç de düşünmedim. Bu soruyu saçma buluyorum. Hem lütfen, bir daha böyle şeylerden sözetme. Selanik'teki askerleri de işitmek istemiyorum. Çok rica ederim, beni böyle şeylere bulaştırma. Söylediklerini de şimdiden sonra unutuyorum!"

Fuat Bey: "Çok katı ve alaturkasın Cevdetciğim!" dedi ve güldü. Garsona dönerek: "Oğlum, hesabı getir bakalım!" dedi. Aynı gülümseyişle Cevdet Bey'e döndü: "Çok katı ve alaturkasın, ama seninle ahablık etmekten çok memnunum Cevdetciğim!"

Cevdet Bey de gülümsedi. Korkunç ve cansıkıcı olan düşüncelere ve sorulara bir daha dönülmeyeceği için rahatlamıştı. Birlikte yenilen bu yemeklerin hesabını sırayla veriyorlardı. Bu sefer sıra Fuat Bey'indi. Hesabı ödedikten sonra kalktılar.

Merdivenlerin eşiğindelerken birisi seslendi:

"Vay, Işıkcı Cevdet Bey, merhaba! Sizin böyle yerlerde ne işiniz var bakalım?"

Cevdet Bey'in Sirkeci'den tanıdığı tütün tüccar Moşe'ydi. Cevdet Bey gülümsemeye çalıştı.

"Yoksa bombayı siz mi attınız, Cevdet Bey?" Moşe şakadan hoşlanırdı. "Yoksa siz mi?" Bir kakhaha attı: "Burada ne işiniz var sahi?"

Cevdet Bey de, bu çok hoş ve ince bir şakaymış gibi bir kakhaha attı. "Burada ne işim var?" diye düşündü. Merdivenlerden indi. Kendini zayıf, güçsüz ve gülünç buldu. Fuat Bey ile vedalaştı. Arabacı kapının önünde bekliyordu. Yukarda, tam tepede tabak gibi geniş ve boş bir güneş vardı. "Ben neredeyim. Uf, ne sıcak!" diye inledi. Arabacıya Teşvikiye'ye gideceğini söyledi. Arabaya bindi. Sıcak üstüne bir daha abandı. Arabayla birlikte sallanmaya başladı.

7

BİR PAŞA KONAĞINDA

Arabayla birlikte sallanıyor, öğle yemeğinden sonra kestiremeyeceği için kederleniyor, kendini düşünüyordu. "Kendi hayatımı düşünüyorum. Benim için hayat nedir? Fuat bunu sordu. Ben de ona bu sorunun abes olduğunu söyledim. Evet, bu soru abes ve bunu düşünmek istemiyorum! Hayat neymiş? Nereden öğreniyor böyle şeyleri? Kitaplardan, Avrupa'dan, kimbilir hangi komplonun peşindeki hangi insanlardan! Hayat nedir? Bu soru abestir! Ben böyle düşüneneğim ve güleceğim. Hah hah hah. Moşe nasıl güldü? Şakası da çok bayağı! Cevdet bombayı yoksa sen mi attın? Yok, ben kiremitleri kırdım. Kiremitler kırılınca dam aktı, herkes bana düşmanca baktı, sınıf da dizboyu sel oldu. Terledim! O da korkunç bir rüyaydı. Zaten bugünün böyle olacağını o korkunç rüyadan anlamalıydım. Bugün! Saat kaç oldu? Sekize yaklaşıyor. Şükrü Paşa beni beklemeye başlamıştır bile."

Şükrü Paşa, bugün konağına Cevdet Bey'i, geleceğe ait tasarılarını öğrenmek için çağırmıştı. Cevdet Bey bu amaçla çağrıldığını dükkânına gelen uşaktan öğrenmişti, ama Paşa'nın kendisini gevezelik etmek için, düpedüz iç sıkıntısından çağırdığını seziyordu. Şükrü Paşa'yı hatırlayınca, ister istemez, Fuat Bey'in sözleri aklına geldi. "Topraklarını sattığını, konağını satacağını biliyordum, ama arabayı bilmiyordum!" diye düşündü. "Arabayı da satıyorsa durumu gerçekten kötü demektir. Acaba Fuat haklı mı? Ben yanlış bir şey mi yapıyorum? Hayır! Bu düşünceler çirkin. Ben yalnızca Nigân'ı istiyorum, başka bir şey de düşünmüyorum."

Nigân'ı hatırlayınca neşelendi. "Evet, onu iki kere gördüm!" diye düşündü. Gene o korkunç sahneyi hatırladı. "İki kere gördüm ve iyi bir insan olduğunu anladım. Bunda ne var? İnsan anlayamaz mı? Konuştuk da..." Nigân'ı ilk Şükrü Paşa'nın konağının selamlığından dışarı bakarken görmüştü. Sonra gene aynı konakta yapılan ve nişan töreni denilen o soytarılık sırasında birbirleriyle konuşmuşlardı. Cevdet Bey, "Nasılsınız efendim?" demişti. Nigân da "İyiym efendim, siz nasılsınız?" demiş, olgun bir ihtiyar kadın gibi soğukkanlı ve ağırbaşlı gözükmeye çalışmış, kızarmayı da gururuna yediremediği için hemen kaçmıştı. Kibirli bir hali vardı, ama iyi bir insana benziyordu. Cevdet Bey, sonraları, o gün gördüğü kızı, tasarladığı evin ve aile hayatının içine yerleştirmişti. Nigân çok güzel değildi, ama tasarılarındaki yerini dolduruyordu ve Cevdet Bey her şeyden önemli olanın bu olduğunu biliyordu.

Bastıran öğle sıcaklığının ve öğle yemeğinin etkisiyle, arabada uyuklamaya başlayınca kulüpte bir kahve içmediği için üzüldü. Bir sigara yaktı ve paşayla konuşabileceği şeyleri gözden geçirdi. Araba Harbiye Kışlası'nın önünden Nişantaşı'na sapmıştı. "Evet, Paşa'ya buralarda bir ev alacağımı söyleyeceğim!" diye düşündü ve hemen aklına yüzüstü bırakacağı yaşlı Zeliha Hanım geldi, sonra Haseki'yi, Zeynep Teyze'yi ve Ziya'yı hatırladı. Çocuğun bakışlarını, aşağıdan yukarıya doğru kendisini süzüşünü hatırlayınca tedirgin oldu. "Tuhaf bir şey var o çocukta. Sanki şimdiden sinsî, hesapçı biri!" diye düşündü. "Öyle, tuhaf bakarak insanda yargılandığı duygusunu uyandırıyor!" Araba Nişantaşı

Meydani'na dönüyordu. Cevdet Bey pencereden dikkatle karşı köşedeki taş eve baktı. Bu evi bir kere gezmiş, beğenmiş, tasarılarına uygun olduğuna karar vermişti. Şükrü Paşa'dan dönerken bir daha gezmeyi düşünüyordu. Evin önündeki, bahçesindeki ıhlamur ve kestane ağaçlarına bakarak, "Hoş bir yer!" diye düşündü ve gene gelecekteki mutlu aile hayatını aklına getirerek neşelendi. Teşvikiye Camii'nin önünden geçerken heyecanlandı. Kıyafetinin iyi olduğunu düşündü. Arabadan inmeden önce yüreğinin hızlandığını farketti.

Arabadan_inerken, buraya her gelişinde kapıldığı suçluluk duygusuna bir daha kapıldı. Konağın ön bahçesi ıssızdı. Cevdet Bey selamlık kapısına varıncaya kadar, geniş bahçede küçük mermer bir havuzun kenarından su içen bir serçeden başka hiçbir şey hareket etmedi. Pirinç halkasına uzanırken kapı kendiliğinden açıldı ve dikilen ayvaz, Paşa'nın konuşunu yukarıda beklediğini söyledi. Cevdet Bey gıcırdatmaktan korkarak merdivenleri çıktı. Merdivenlerin açıldığı sahanlıkta bir uşak gene aynı şeyi, Paşa'nın beklediğini söyledi. Cevdet Bey, "Bir aile!" diye mırıldandı. Sahanlığın bir köşesinde, kocaman sarkaçlı bir duvar saati fıkırdıyor, başka bir şey duyulmuyordu. "Saat gibi bir aile!" Geniş odaya girdi, ama burada eşyadan başka bir şey göremedi.

Sağına soluna baktı: İskemleler, divanlar, koltuklar, avizeler gördü. Oda serinceydi. Eşya arasında yürüdü. Duvara asılı bir tabloya baktı ve başkalarında böyle şeylere bakarken bir heyecan uyandığını düşündü. Ayakları kedi ayağına benzeyen yaldızlı koltukları seyretti. Bir köşede üzeri sedef kakmalı bir küçük sandık duruyordu. Bunun neye yaradığını düşünürken, bir sandalyenin üstünde de aynı cins sedef görerek döndü: Bir koltukta, bir divanda da sedefler vardı. Sonra, birden ödü patlar gibi oldu: Divanda biri yatıyordu. Tanıdı: Şükrü Paşa'ydı. Hiçbir şey düşünmeden öylece kalakaldı. Sonra dışarı çıkmayı akıl etti. Kapının önünde biraz bekledi. Saat fıkırdıyordu. Cesaretini toplayıp tekrar içeri girdi ve Paşa'ya yan dönüp bütün gücüyle öksürdü.

Paşa: "Haa. Evet. Bizim damat!" diye mırıldanarak kalktı. Cevdet Bey'i görünce: "Gel, oğlum, gel, uyumuyordum, şöyle bir kestireyim demiştim!" dedi.

Cevdet Bey: "Uyuyor muydunuz, Paşam?" diyerek ihtiyar adama yaklaştı.

Paşa: "Doğrusu buna uyumak değil, sızmak derler!" dedi. "Öğle yemeğinde biraz fazla kaçırmışım." Cevdet Bey'in eline uzandığını görünce: "Yok, olmaz olmaz," dedi, ama direnmedi. "Senin de el öpenin çok olsun evlâdım. Hem sen niye öğle yemeğine gelmedin bakayım?"

"Davetli olduğumu bilmiyordum Paşam."

"Nasıl? Bekir bunu sana söylemedi mi?" dedi Şükrü Paşa ve öfkesinin yapmacıklığından Cevdet Bey'i yemeğe davet etmediğini hatırladığı anlaşıldı. "Ben ona hesabını sorarım bunun. Yemeği kaçırdın! Ama ne olacak! Gönül sohbet ister değil mi? Kahve bahane!" Her şey boş diyen bir el hareketiyle söylemişti bunu. "Ha, kahve mi yoksa konyak mı? Dur kahveyle likör içelim, değil mi? Sen niye oturmuyorsun?" Gerinerek esnedi. "Hay Allah, yemekte fazla kaçırdım galiba!" Uşağa seslendi. Kahve ve likör istedi. Sonra Cevdet Bey'e dönerek: "Ne sıcak değil mi?" dedi.

"Evet, sıcak!" dedi Cevdet Bey.

"Bu sıcakta dışarı çıkılmaz!" dedi Paşa. Sonra: "Ben çıkmam!" diye düzeltti. "Peki sen ne yaptın bakalım bugün?"

Cevdet Bey ağbisini ve hastalığını fazla önemsemeden, kulüpte yediği yemeği büyüterek, Haseki'ye yolculuğa hiç değinmeden bütün sabahını anlattı.

Paşa: "Aferin. Seni beğeniyorum!" dedi. Sonra, "Ama gençsin. Elbette hareketli olacaksın!" diyerek övgüyü geri aldı. Çocuksu bir tavır takındı: "Sen kaç yaşındasın?"

"Otuzyedî!"

"Ben, sen kadarken, senden dört beş yaş büyükken vezirlik mertebesine, hamdolsun, erişmiştim. Ama o zaman başka zamandı. Şimdi insanların daha çok boğuşması, daha çok çalışması gerekiyor... Hem ben talihliydim de... E sana ben bunları neden anlatıyorum?" Aynı çocuksulukla gülümsedi. Sakalının ucunu kaşdı. "Gel bakayım yanıma, gel şuraya. Orada oturdun, yüzünü göremiyorum."

Cevdet Bey terleyerek, Paşa'nın yanına, az önce uyuklamakta olduğu divanın köşesine geçti. Kahveler ve küçük kristal bardaklar içinde likör geldi.

Paşa: "Sen çilek likörü sever miydin?" dedi. Odadan çıkan uşağın arkasından seslendi: "Bize daha likör getir. Yahut şişeyi getir!" Likörünü bir dikişte bitirdi. Sonra birşeyler anlatmasını, kendisini eğlendirmesini dileyen bir bakışla Cevdet Bey'e baktı: "Daha ne yaptın bakalım?"

Cevdet Bey suçluluk duygusuyla: "Dükkân çok vaktimi alıyor, Paşam," dedi.

"Haa, dükkân... Dükkân ya!" dedi Paşa. "Sen kimlerle görüşürsün, ahbabların kimlerdir?"

"Tüccarlar... Sözünü ettiğim Fuat Bey!"

"Bu Fuat Bey Selanikli mi?"

"Evet Paşam..."

"HımmmTNe diyor o? Şu bomba işi için ne diyor?"

"Hiçbir şey bilmiyor, Paşam. Konuşmadık!"

"Konuşmadınız mı, bilmiyor mu?"

"Konuşmadık, Paşam!"

"Konuşmadınızsa bilmediğini nereden anladın?" Paşa Cevdet Bey'in şaşkınlığını görerek bir kahkaha attı. Bu kahkaha, besbelli, kendi zekâsından gururlandığı için patlamıştı. Likör bardağını bir dikişte boşaltarak bir de kendini kutladı. Gelecekteki damadının şaşkınlığını gülünç bularak bir kahkaha daha alıp Cevdet Bey'in sırtına bir şaplak vurdu, "Aferin, aferin, seni beğeniyorum. Her şeyin hesaplı, ihtiyatlı. Öyle olmak lâzım!" dedi.

Cevdet Bey kızardı.

"Öyle olmak lâzım. Senin ihtiyatlı halini çok beğeniyorum. Bir tüccar böyle olmalı! Sen bir Müslüman tüccarsın. Senin işin herkesinkinden zor! Aferin, başarmışsın da! Eskiden parayı ya kefereler kazanırdı, ya da namussuz, hırsız memurlar. Şimdi senin gibilerin zamanı. Sen de çalışkansın, dikkatlisin, aşırılık etmiyorsun." Bir daha boşalttığı likör kadehine gülümseyerek baktı: "Bunlar da ne kadar küçük. İnsan içtiğini farketmiyor! Evet, sen aşırılık etmiyorsun. Bu çok önemli! Bizde herkes çünkü işi hemen aşırılığa vardırır. Sonra insan çenesini de tutmayı bilmeli. Bu iş ticaretle kadar siyasette de önemlidir." Kadehini bir kere daha doldurdu ve bir dikişte boşalttı. "Evet, çeneyi tutmak. Madem bu kadar içtim, sana anlatayım. Benim bütün hayatım çenemi

tutamadığım için boşa gitmiştir. Anlatayım." Paşa birden heyecanlandı. Oturuşunu değiştirdi. Kadehini yeniden doldurup anlatmaya başladı: "Rahmetli Rüştü Paşa'nın himayesiyle nazır olmuştum... Şeye, evkaf nazırlığına. Üstünden altı ay geçmiyor, bu Ali Suavî vakası oluyor. Olayı öğrendik, nasıl oldu bilmem, biz Sadrazamla Babiâli'den süratle saraya koştuk. Beni de huzura aldılar. Sadrazamla Padişah konuşuyor, ben fikir beyan etmiyor, dinliyorum. Bir ara Efendimiz: Bu heriflerin maksadı galiba bizi tahttan indirmekmiş, vekillerin de bunda parmağı olsa gerektir, dedi. Yanlış düşünce! Yanlışsa yanlış, sana ne Şükrü! Hayır! Ben çenemi tutamadım, gençlik heyecanı ile atıldım: Aman Efendimiz, işin içinde vekiller bulunsun böyle mi olurdu? Yani diyorum ki, böyle üçbuçuk kişi ile bir büyük işe girilir mi? Efendimiz benden ürküyorlar: Bu çocuk Padişah nasıl devrilir, bu iş nasıl yapılır, bunu düşünmüş, bunu biliyor, bu tehlikeli diye düşünüyorlar. Hemen Sadrazam görevden alındı. Yeni hükümet kuruldu. Bize görev yok! Üstünden yirmiyedi yıl geçti. Bize hâlâ görev yok! Yirmiyedi yıl Erzurum'da, Konya'da valilik yaptım. Paris'te sefirlik ettim, hep bekledim, ama görev vermediler. Neden? Çünkü çenemi tutamadım." Birden bir kahkaha daha attı, sonra hüznünlendi. "Üstelik Efendimiz'e yaranmak için de o kadar hizmette bulundum!" Bir süre sustu. Sonra, sordu: "Demek bu bomba olayı hakkında ne diyorlar, bilmiyorsun?"

Cevdet Bey: "Bilmiyorum!" dedi.

"Aman iyi! Bilsen de kimseye söyleme. Damadım olacaksın, seni seviyorum, gözüm tuttu. Bir nasihat edeyim: Kimseye güvenme! Hele uluorta konuşanlara hiç güvenme. Çünkü ortalık bir tuhaf. Çoluk çocuk ihtilâlciler oldu. Biliyorum, sen ihtiyatlı bir insansın, kendini kaptırmazsın, ama gene de dikkatli ol! Bir yerde bir şey görürsen, duyarsan bil ki, ergeç seni de bulaştırmak isteyeceklerdir. Bulaştırmalarına izin verme! Baktın niyetleri kötü, seni de günaha batırmak istiyorlar, koş git, bir büyüğüne durumu anlat. Şimdi benim oğlana yaptıkları budur! Benim küçük oğlan bu işlere heves etti galiba. Askeri Tıbbiye'de okuyor. Perşembe, cuma günleri mektep arkadaşlarını konağa dolduruyor. Odaya kapanıyorlar, sigara içiyorlar, fısıf fısıf saatlerce konuşuyorlar. Odaya birden pat girerim, tıssss susarlar. Hele bir iki

tanesi, bana düşman düşman bakarlar. Genç çocuklar, ateşliler, heyecanlılar, anlayışla karşılamak lâzım. Ama herkes öyle karşılar mı? Bizim oğlan saftır. Öyle kötülük, fesat bilmez. Ama bunu kimler takdir edecek? Ben de başına bir şey gelmesin, yanlış anlaşılmasın diye saraya yazar durumu, bildiririm. Çünkü çocuk saftır, düşünemez, bakarsın başı derde girer! Öyle değil mi?"

"Evet, Paşam!"

"Ama, sen daha o kadehi bile bitirmedin! Onu bitir de sana da doldurayım. Evet, bizim küçük oğlan biraz böyle saftır. Ne saklayayım, oğullarımın annesi güzel olmasına güzeldi, ama biraz kalın kafalıydı. Kızların annesi zekidir. Bu konağı da o çekip çevirir. Küçük oğlum işte böyle saftır. Zaten benim gönlüm -bunu yalnızca sana söylüyorum- büyükte. O hayat adamı olacak. Babasına çekmiş! Tercüme Odası'nda bir küçük memur, ama yaşamasını biliyor! İşte onu seviyorum! Çapkın bir şey! Çamlıca'ya çıkar, Kâğıthane'ye eğlenceye iner... Beyoğlu'na gider... Tanıdıkları çoktur. Herkesi tanır, herkes onu tanır, sever, ama bak, kimseyle laubali de değildir; ölçülüdür. Şunu bil ki, devlette yükselmek için çalışkanlık ve zekâ kadar, hatta daha çok, çevre ve ilişkiler önemlidir. Onu gördükçe kendi gençliğimi hatırlıyorum! Acaba bizim oğlan hangi paşanın himayesine girecek? Çünkü bu da şart. Ticarette insanın bağımsız bir kişiliği biraz olabilir, ama siyasette, bu devlette buna imkân yok! Benim işim bitmiş. Otuz yıl hatırlanmadık, bundan sonra artık hiç hatırlanmayız. Bari, diyorum, himayesine gireceği paşa iyi bir paşa olsa!" Kahkaha atarak kadehini bir kere daha doldurdu. "Çünkü kötü bir paşanın himayesinde insan harcanır, yazık olur! Halbuki, bizimki hayatı ne kadar sever!" Bir şey hatırlayarak ciddileşti. "Bir araba vardı, kendi zevki için döşemişti. İkiz at değil, bir kır at ile bir yağız at bağlamıştı. Yazık ki sattım. Çünkü fazla masraf oluyordu. Sonra onu da söyleyeyim: Bu evin masrafı çoktur. Nigân da bu havada yetiştii. Dikkatli olman gerekecek. Bu arabayı sattık. Çamlıca'daki köşkü satıyoruz... Bilmem anlabiliyor muyum?"

"Anlıyorum Paşam!"

"Aferin! Ben de anlıyorum!" dedi Şükrü Paşa. Güldü: "Bizim zamanımız geçiyor. Koca Abdülhamit'e bomba atıldı. Çoluk çocuk

ihtilâlcî. Kimse durumdan memnun değil. Abdülhamit'e bomba atılacağı kimin aklına gelirdi? O da tepetaklak olacak, devriliş gidecek. Beni yirmiyedi yıl hatırlamadı. Ama söyleyeyim, vefasız değilim, ne gördüysem onun devrinde gördüm. Nazırlığı da, paşalığı da, belki önemsiz ama, valiliği de, sefirliği de. Kızlarım, oğullarım için fazla endişelenmiyorum. Valiliğim sırasında Erzurum'da ucuz toprak buldum. Alayım dedim. Başında bir kâhya var. Kendi yiyor, bize de birşeyler yolluyor! Bakarsın o da gider. Bu konağın masrafına ne dayanır? Haa, onu diyordum, senden memnunum. Nigân'ın geleceğinden hiç kuşku yok."

Cevdet Bey kızarak: "Sağolun, Paşam!" dedi.

"Kibarlığına da diyecek yok! Ama bir şu kadehi bitiremedin! Sen çok ihtiyatlısın çok, çok!" Paşa başını sağa sola sallıyordu.

Cevdet Bey utanarak kadehi dikti. Likör, şekerli, yapış yapış bir şeydi.

"Aferin! Şu kadarcık içsen ölür müsün? Getir bir daha doldurayım! Kendini biraz bırak canım! Anladım bana saygılısın, yanımda içmiyorsun. Gördüm, beğendim! Ama bu faslı bitirdik, şimdi ahbablığa başladık! Söyle bakalım, sen nasıl eğlenirsin, hiç çapkınlık yapar mısın, keyiflerin nelerdir?"

Cevdet Bey: "Vakit mi kalıyor Paşam!" dedi.

"Hadi, hadi!" dedi Paşa. "Utanma işte!"

"Sahi diyorum, Paşam. Eskiden Şehzadebaşı'na giderdim, şimdi onu da yapamıyorum."

Paşa gene başını sağa sola sallayarak: "Ama bak gülüyorsun!" dedi. "Çapkın bir gülüş bu, ben bilirim."

Cevdet Bey ilk defa Paşa'yı küçümsediğini, ona daha az saygı duyabileceğini sezerek korktu.

"Susuyorsun! Niye? Bu da aşırılık bak!" dedi Paşa. "Olmaz canım! Ben, hamdolsun, yaşadım. Dünya nimetlerinden bolca tattım. Ama sen? Yok, yok, sen de birşeyler yapıyor olmalısın ama..." Cevdet Bey'in suratındaki donukluğu görünce, "Peki, peki bu konuyu kapıyorum!" dedi. Kaşlarını çatı: "Ama seninle de iki lakırdı edilmiyor ki! Zaten hep ben konuştum, sen dinledin. Madem konuşmayacaksın, gel o zaman tavla oynayalım! Bileğin kuvvetli midir?"